

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ
AÇIKÖĞRETİM SİSTEMİ

*Benim
Hikayem*

Anadolu Üniversitesi olarak sınırların ötesine geçen, Bakü'den Brüksel'e, Almanya'dan Amerika'ya uzanan; ev hanımından doktoruna işçisinden işverenine varıncaya kadar toplumun her kesimine hitap eden bir üniversite olmayı Açıköğretim Sistemimiz ile başardık. Talepleriniz ve farklı konulardaki önerilerinizle bizlerin kararlarına her zaman yön veren siz öğrencilerimizin bu başarıdaki payı, şüphesiz ki çok büyük! Açıköğretim Sistemini hep birlikte daha güzel yerlere taşımak ümidiyle, hepimize başarılar diliyorum.

Prof. Dr. Şafak Ertan Çomaklı

Anadolu Üniversitesi Rektörü

Anadolu Üniversitesi, Açıköğretim Fakültesi olarak hayat boyu öğrenme yolculuğunda bilgi ve öğrenmeyi talep eden herkese kapılarımız açtık ve açmaya devam edeceğiz. Bu yolculukta kapımızı açtığımız öğrencilerimizin sesleri olamaya; bu yolculukta yaşadığınız hikayeleri dinlemeye ve dinletmeye devam edeceğiz.

Prof. Dr. Yücel GÜNEY

Açıköğretim Fakültesi Dekan Vekili

Benim Hikâyem

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ
Açıköğretim Fakültesi

Benim Hikayem

Kapak Tasarımı:

Mehmet Gürsoy, Eray Güngör

Dizgi:

Mehmet Gürsoy, Eray Güngör
Alper Bayraktar

Editörler:

Aras Bozkurt & Köksal Büyük

Bozkurt, A., & Büyük, K. (2018). Benim Hikayem.
Eskişehir: Anadolu Üniversitesi.

ISBN: 978-975-06-3251-8
E-ISBN: 978-975-06-3252-5

Benim Hikâyem

Anadolu Üniversitesi, Açıköğretim Fakültesi sizlere hayat boyu öğrenme deneyimini sağlamak için yeni kapılar açmaktadır. Siz değerli öğrencilerimize ilham verebilmek ve diğer öğrencilerin yaşamışlıklarını aktarabilmek amacıyla "Benim Hikâyem" başlığı altında sizlerin dilinden kâğıda dökülen deneyimleri paylaşıyoruz.

Hayat boyu öğrenme mücadelenizde hep yanınızdayız...

Aras Bozkurt & Köksal Büyük

Merhabalar, benim hikâyem olumsuz koşulları fırsata çevirmenin öyküsü. Sosyoloji bölümü öğrencisiyim. İlk yılımda istediğim başarıyı gösteremeyince ne yapabilirim diye araştırdım. Yoğun iş temposu, evde iki çocuk ve diğer sorumluluklarım düzenli ders çalışmamı engelledi. Kaydımı sildirmeyi bile düşündüm. Bir gün eKampüs sisteminde öylesine dolaşırken sesli ders malzemelerini keşfettim. İşim gereği İstanbul'da yaşıyorum ve trafiğin en yoğun olduğu saatlerde yolda oluyorum. Sesli özetleri indirdim ve trafikte olduğum saatlerde sistemli bir şekilde arabamda dinlemeye başladım. Hatta sosyoloji bağlamında sesli anlatımlarda yer alan konularla trafikte insan davranışlarını ilişkilendirmeye başladım. Derslere bu şekilde çalışmam ikinci yıl beklediğimin üzerinde bir başarıya ulaşmamı sağladığı gibi yaşadığım toplumu da daha farklı değerlendirmemi sağladı. Sanırım İstanbul'un taşı, toprağı ve benim için trafiğı altın. İstanbul trafiğı sayesinde istediğim bölümden mezun olacağım ve lisans öğrencisi olarak diplomamı alacağım.

D. B., 30, İstanbul

Merhaba, Aksaray'ın küçük bir ilçesinde yaşıyorum. Maddî imkânlar elvermediğinden ve ailemden uzakta yaşamamak için Açıköğretim Fakültesi'ni tercih ettim. İleride formasyonumu alıp öğretmen olabilirim düşüncesiyle Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne kayıt yaptırdım. Yaşadığım yer oldukça küçük ve iş imkânları sınırlı. Günümü genellikle evde geçiriyorum. Notlarım da gayet güzel. Kayıt yaptırdığımdan beri her dönem Onur Belgesi alıyorum. Bu beni ve ailemi mutlu ediyor ve daha çok çalışmak

için motive ediyor. Sadece ders kitaplarından çalışıyor ve eKampüs sistemini takip ediyorum. Yaşadığım bu başarıyı ve motivasyonu ise e-Seminer derslerine ve etkileşimli videolara borçluyum. e-Seminer derslerine her fırsatta katılıyorum. Canlı canlı ders izlemek ve aklımdaki soruları o anda sorabilmek benim için büyük bir keyif. Böylece daha güzel öğrenebildiğim gibi kendimi gerçekten bir öğrenci gibi hissediyorum. Etkileşimli videolar da benim için çok önemli. Konu anlatımlarının sorularla desteklenmesi ve aniden soru çıkması beni aynı lise yıllarındaki gibi heyecanlandırıyor ve karşıma çıkan sorulara cevap vermeye çalışıyorum. Bölümümü bitirdiğim zaman Eskişehir'e gelip kampüsü gezmek ve mezuniyet töreninde kep atabilmek ise en büyük hedefim. Teşekkürler Açıköğretim ailesi...

K. H., 26, Aksaray

Aslında büyük umutlarım vardı, lisede başarılı bir öğrenciydim. Dershanedeki hocalarımın benden beklentisi büyüktü. Sürekli soru çözüyor, emeklerimin karşılığında hayallerimi yakalayacağımı umuyordum. Üniversite sınavı yaklaşırken talihsiz olaylar yaşadım ve bu durum benim sınav başarıyı etkiledi. Sınavda başarılı olsam da muhtemelen istediğim yere yaşadığım sorunlardan dolayı gidemeyecektim. Hayallerimden vazgeçeceğim noktada Anadolu Üniversitesi bana elini uzattı ve hayata kaldığım yerden devam etme şansı yakaladım. Örgünde okumak istediğim bölüme, Açıköğretim Fakültesi'nde kayıt oldum. Lise ve dersane yıllarımda soru çözmeyi çok severdim, sürekli kendimle yarışırımdım. Düzenli olarak kitaplara çalıştım, her ünitenin sonundaki soruları çözdüm.

Yetmedi yaprak testleri, alıştırmaları çözdüm. 1 soru 1 cevap ise konuları daha iyi anlamam ve kalem oynatmadan tekrar yapmak açısından benim için can simidi oldu. Sınavlar yaklaşırken kendimi sınamak için internet üzerinden deneme sınavlarına katıldım. Eksik olduğum konuları not aldım ve kitaptan tekrar tekrar okudum. Her şey bitti derken hayata ikinci kez tutundum. AÖF sadece benim değil, benim için hayalleri olan ailemin de ikinci umudu oldu. Çalıştıkça, çözdükçe, kendimi sınavıp tekrar ettikçe daha iyi anladım. Çalışarak sadece notlarımı değil hayata karşı olan enerjimi de yükselttim. Mezun olduktan sonra sınavlara da aynı azim ve tempoda çalışıp son gülenin iyi gülen olduğunu ispatlayacağım...

T. B., 23, Muğla

Merhabalar, üniversite sınavına girdiğimde iyi bir puan aldım ve iş imkânlarından dolayı istediğim bölüm yerine başka bir bölüme kaydoldum. Başarıyla da mezun oldum, şimdi çalışıyorum. Benim en büyük hobim fotoğraf çekmektir ve aslında hobimle ilgili bir bölümde okumak istemiştim. Bir arkadaşım ikinci üniversite fırsatından bahsetti ve Fotoğrafçılık ve Kameramanlık Önlisans Programı'na kaydoldum. İnsanın istediği bölümde öğrenci olabilmesi ve öğrenci kimliğini tekrar alabilmesi harika. Ders çalışırken sadece kitaplar ve eKampüs sisteminden yararlanıyorum. Kitaplarımı heyecanla aldığım günü hatırlıyorum, sayfaları çevirip koklamıştım. Kitaplar için çalışma masamda özel bir yer açtım ve haftanın bir gününü derslerime çalışmak için ayırdım. Kitaplarımı okuyor, önemli yerlerin altını çiziyor ve her üniteye dikkat

çekilen noktalara özellikle bakıyorum. Kitapların dili çok anlaşılır ve sunumu çok kolay. Her üniteyi birkaç defa okuyan birisinin dersleri geçmemesi mümkün değil. Dönem bitince kitaplarımı atmıyor ve kütüphanemde saklıyorum. Böylece ihtiyaç duyduğumda teorik bilgileri edinmek için bir başvuru kaynağı olarak kullanıyorum. Ders çalıştığım günün gecesi dinlenmek için biraz haber okuyor, biraz sosyal medyada geziniyor ve sonrasında eKampüs sisteminde sunulan içeriklere bakıyorum. Videolar, özetler ve diğer öğrenme malzemeleri harika. İhtiyaç duyabileceğimiz her şey dijital bir sandığa konulmuş ve önümüze konmuş gibi. Öğrenci toplulukları müthiş bir deneyim. Benim gibi fotoğrafçılığa ilgi duyan insanlarla bir arada olmak benim için en büyük keyif. Orada etkinliklere katılıyor ve fırsat buldukça çalışmalarımı da yüklüyorum. Bu yıl Akadema üzerinden verilen dersleri de keşfettim, ilgimi çeken bir tanesine hemen kayıt yaptırdım. Anadolu Üniversitesi... İyi ki varsınız.

E. Y., 28, Ankara

Selamlar, aslında okumayı çok seven birisiyim ama dikkat dağınıklığı sorunumdan dolayı okul yıllarımda çok eleştirildiğim için liseyi bitirdikten sonra özel sektörde çalışmaya başladım. Başkalarına kızıp yanlış bir karar aldığımın farkına vardım. Zararın neresinden dönersen kârdır düşüncesiyle üniversite sınavına girdim ve Açıköğretim'e kayıt yaptırdım. İlk dönem biraz bocaladım, kitapları görünce dikkat dağınıklığı sorunumdan dolayı gözüm korktu. Ben de kitaplara sadece bir defa çalışıp kitaplardan ayrı olarak sunulan ünite özetlerini okumaya başladım. Bu şekilde konular kafamda

oturmaya başladı. Ünite özetleri için hazırladığınız videolar ise benim için hayat kurtarıcı oldu. Özet video anlatımları benim için dönüm noktasıdır. Çok faydasını gördüm, hatta özet videoları seyretmek için gidip tablet aldım. Sıkıldığımda durduruyorum ve kısa bir mola verip kaldığım yerden devam ediyorum. Bazen bunu bile yapmaya gerek kalmıyor. Bana yetecek kadar not alıyorum ve derslerimi geçiyorum. Yıllar sonra yakaladığım bu azim eşimi de etkiledi. Bu konuda bana çok destek oluyor. Bir sonraki yıl eşimin de kaydını yaptırıp ailecek AÖF'lü olacağız.

S.G., 32, İzmir

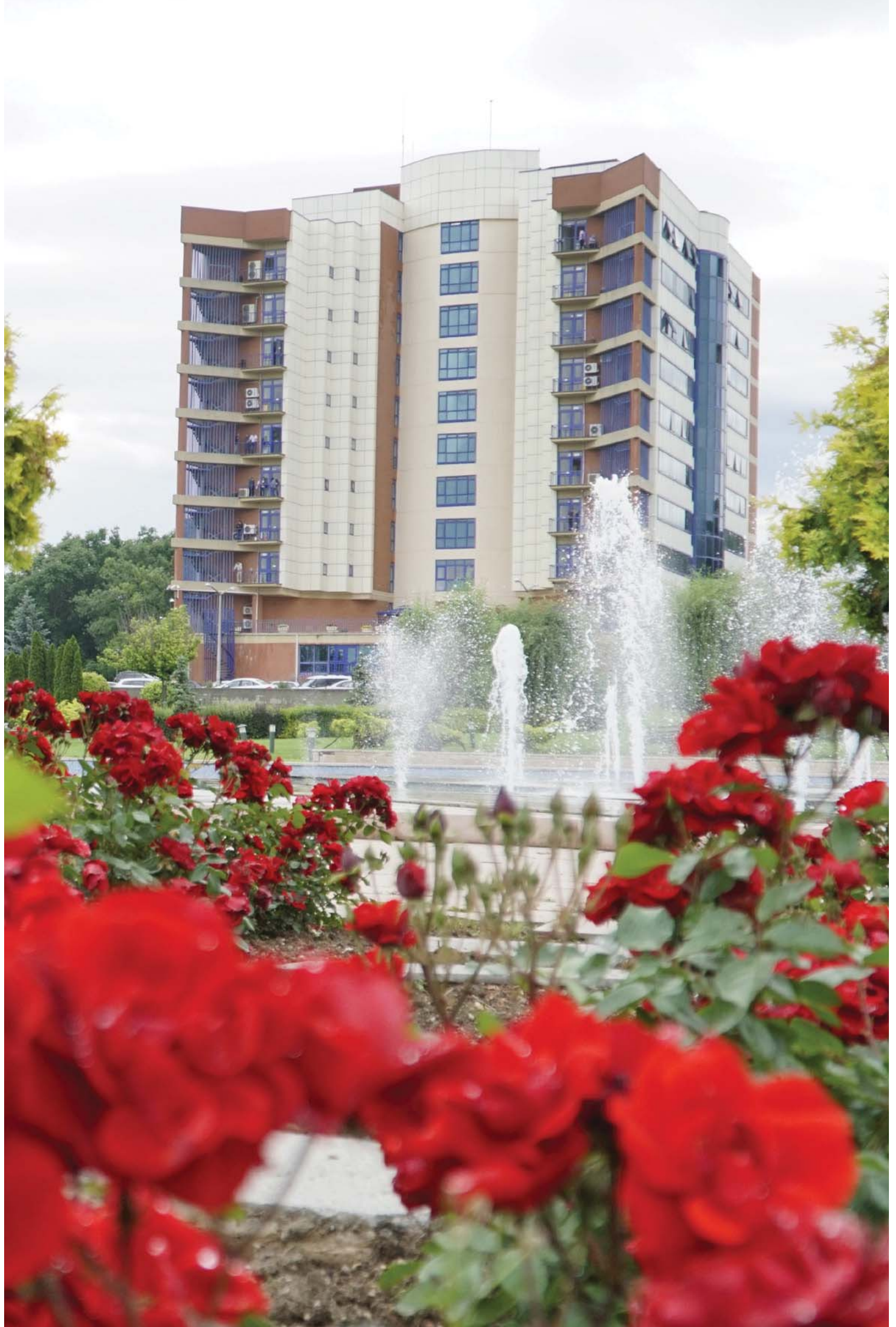

Merhaba sevgili ailem. Kısaca kendimden söz edeyim önce, sonra da Anadolu Üniversitesi'nin hayatımdaki öneminden. 1982, İstanbul doğumluyum. Maddi imkânsızlıklar içinde geçen çocukluğum henüz bitmeden, 11 yaşında, ilkokul öğrenimim biter bitmez çalışma yaşamına girdim. Başka seçeneğim de yoktu zaten. Okumak ise benim içimde asla sönmeyen ve her gün artarak çoğalan bir yangın gibiydi. Ailemden gizlice Açıköğretim'den ortaokul bitirme sınavlarına girdim. Tabi bu süreçte çalışma ve çocuk işçiliğinin dayanılmaz zorlukları devam ediyordu. Nasıl desem, birdenbire büyümek gibi bir şey. Ailemden bir sürü insanı yitirdim rahatsızlıkları nedeniyle. Çok uzatmayayım, ortaokul bittiğinde diplomamı alır almaz, açıktan meslek lisesine başladım ve bitirdim. Sonrasında Anadolum'la tanıştım, kamu yönetimi okumaya başladım. Gayet güzel bir puan almıştım LGS'de, fakat örgün okuyamadım, okulumdan önce çalışmak zorundaydım.

Kamu Yönetimi Önlisans Programı'nı bitirdim ve şu an lisansı bitirmeme bir dersim kaldı, epey meşakkatli bir yolculuktu benim için eğitim hayatı. Çünkü hakikaten zorluklar içinde geçti. Gündüz işe gittim, akşamları ve izin günlerimde ders çalıştım. En büyük dileğim, bir gün lisans diplomamın benim hayatımı kolaylaştıran bir araca dönüşmesidir. Çünkü çok emek verdim. Önlisans diplomamı aldığımda, Eskişehir'e gelip, üniversitemi ziyaret ettim, mezuniyet törenine katıldım, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ve dedim ki kendi kendime "Birçok kez denedikten sonra, küçük karabalık evine ulaştı, karınca dağa tırmandı, kaplumbağa çölü geçti ve Hatice bugün mezun oldu." Teşekkürler Anadoluum. Sevgili okulum. Sevgili ailem.

Anonim, 35, İstanbul

Tıp Fakültesi şartlarının beni yönlendirmesi dolayısı ile bitirdiğim zaman mesleğimi severek yapabileceğimi gördüm. 25 senedir doktor olarak çalışıyorum. Ancak Tıp Fakültesi o kadar kapalı bir çalışma alanı ki doktorlar tıbbî konular haricinde, kendi entellektüel tercihlerini öğrenmek için zaman ayıramıyorlar. Bunu fark ettiğim anda karşıma çıkıp hâlâ yeni bilgilere açık olduğumu ve öğrenebildiğimi anlamamı sağlayan Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi'ne sonsuz teşekkürler. Sağlık Kurumları İşletmeciliği ile başlayan yolculuğum, Felsefe Lisans Programı ile devam ediyor. Sanırım ölene kadar öğrenci kalmamızı sağlayacak bir yolculuğun henüz başındayız. İnsanı doğadaki diğer canlılardan ayıran bu becerimizi canlandırmak ve sağlıklı düşünen beyinler ile hayatı devam ettirmek her insanın tatması gereken bir zevk olmalı. Sağlıkla, sevgiyle esen kalın...

Anonim, 49, Adana

Belki klişe bir başlangıç olacak ama ülkemde yaşayan kızların ve kadınların, birbirine yakın hikâyeleri vardır. Ben de "Okuyup da ne olacaksın" düşüncesiyle evlendirilip, tüm sorumluluğu başka bir erkeğin eline bırakılanlardanım. İlkokulu bitirdikten sonra okutulmadım. 30 yıl sonrasına kadar. 35 yaşında ilk defa çalışmaya başladım. 39 yaşında tekrar anne oldum. İşten fırsat buldukça sürekli kitap okuyordum. Bir gün çalıştığım üniversitenin profesörlerinden biri, bana "Sürekli okuyorsun öğrencilerin bile senin kadar okuduğunu görmedim, neden dışarıdan okumuyorsun?" diyerek yol gösterdi. Ve ben ortaokulu, liseyi dışarıdan bitirerek üniversite okumaya

başladım. İlk sınava girdiğimde kızım 40 günlüktü, meslek lisesine, hafta sonları kızımla birlikte gidiyorduk. Bu arada iş hayatıma devam ederken küçük çocuğumu da büyüttüm. İnsan Kaynakları Bölümü'nü okumaya başladım. Üniversitede teklesem de bitirmeye kararlıydım. Beni örnek alan ve teşviklerimi dinleyen birçok insanın meslek sahibi olmasına ve okumasına vesile oldum. Takdir edenim, beni örnek olarak gösterenim çok oldu. Çevremde bu yaştan sonra okuyup ne olacaksın diyen de çıktı maalesef. Şimdi 54 yaşındayım. Gençlere ve okumak isteyenlere hiç bir şeyin engel olamayacağını söylemek isterim. Yeter ki azmedip devam etsinler. Şunu da söylemeden geçemeyeceğim. Anadolu Üniversitesi'nin öğrenme materyalleri çok öğretici. Her şekilde öğretilmeye çalışılıyor. Her dönem biraz daha etkili ve kalıcı eğitimler veriliyor. Bu verilen imkânları sonuna kadar kullanarak çok iyi yerlere gelebilirsiniz. Lütfen vazgeçmeyin. Azmin sonu başarıdır.

Serpil Yaşar, 54, İzmir

Kadın olmak zordur, bu her yerde geçerli bir durum mu bilmiyorum ama bizim buralarda yani doğuda yaşam mücadelesidir kadın olmak. Değil kendi ayakları üzerinde durmak kendi düşüncesini savunmak bile suçtur, ayıptır. Bu düzeninin içine doğmam beni kendi ayaklarım üzerinde durma gayemden vazgeçiremedi. Öğrenmek, eğitilmek ve hayatımın her anına bir bilgi kırıntısı serpiştirmek için hâlâ mücadele ediyorum. Ortaokul 8. sınıftan sonra yaşadığım şehirde hâlen devam etmekte olan ataerkil düşünceden ve tabi ki en büyük

etki kız olmamdan dolayı okumam engellendi. 2008 OKS'de iyi bir puanla Batman'ın en iyi liselerinden birini kazanmıştım. Babamla kayıt yaptırmaya gideceğimiz sabah, dedem bana okumamın mümkün olmadığını çünkü kızların okumasının imkânsız olduğunu söylemişti. Çevremdekilerin aksine babam okumamı çok istiyordu. Ama o da baskılara dayanamadı. Bu ailede hiçbir kız okumamış, hemen hemen hepsi münasip bir eş adayıyla evlendirilmişti. 14 yaşında bunu kaldırmam zordu. Bir yol bulmalı, bu karanlıkta kaybolmamak için savaşmalıydım. Yıkıcı bir dönemdi. Çünkü tüm ideallerim, hayallerim sert bir darbeye baltalanmıştı. Uzun uğraşlar sonucu Açıköğretim'den eğitimime devam edebileceğimi öğrendim. Hemen o yıl Açıköğretim Lisesi'ne kayıt yaptırdım, liseyi açıktan bitirdim. Şimdi en zor kısmındaydım. Adım adım istediğim zafere ilerliyordum. Yaşlılarım gibi koca eline bakmak değil, kendi haklı mücadelede kendi ayaklarım üzerinde durmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Üniversite okumak istiyor ama bunun da reddedileceğini biliyordum. Lise son sınıftaydım, gizlice kimseye belli etmeden üniversite sınavlarına hazırlandım. Sınav vakti geldi çattı. Tam o noktada Anadolu Üniversitesi'nin Açıköğretim Fakültesi bana umut ışığı oldu. YGS'ye çok çalışarak girdim. Şanslıydım ki barajı geçmiş, ayrıca çoğu insanın dershanelerde sabahlayıp alamadığı bir puan almıştım. Tercih döneminin gelmesini dört gözle bekliyordum. İlk ve tek tercihim AÖF oldu. Hayallerime bir adım uzaklıktaydım ve oldu. Şimdi Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi Sosyoloji 4. sınıf öğrencisiyim. Ben hayallerime Anadolu Üniversitesi sayesinde erişme imkânı buldum. Üniversitemle aramda binlerce kilometre olsa dahi her sabah elimde kitaplarım küçük odamda çalışırken, kendimi

Anadolu Üniversitesi'nin büyük amfilerinden birinde ders dinler gibi motive ettim. İyi ki okumuşum. Kadınlar var olmalı ve okumalı ki dünya var olsun, yaşam var olsun...

Nurcan Oral, 24, Batman

Kendime MAVİ diye hitap ediyorum. Çünkü mavi gökyüzünü seviyorum. Özgürlüğü, doğayı ve hayatı seviyorum. Kendime koyduğum bu isim de bana bütün bu pozitif duyguları çağrıştırıyor. Ben engelli bir bireyim. Hayatın zorluğu doğduğum anda başladı. Hiçbir şeyi hayat bana altın tepside sunmayacaktı. Ama benim de pes etmeye niyetim yoktu. Hayata bir sıfır geriden başlamak önemli değildi benim için, önemli olan sonunda kazanmaktı. Engeline gelince osteogenezis imperfekta. Yani şu kolay kırılıp çıkan kemikler var ya işte o benim. 3 yaşında geçirdiğim tedavilerle yürümeyi başarabilmişim. Tabi benim inatçılığımın da yardımı ile. Her çocuk için oyun oynamak vazgeçilmez bir mutluluk kaynağıdır ama bana yasaktı. Herkes oyun oynarken ben bir köşeden seyredenlerdenim. Beden eğitimi derslerim bile raporlu. Oysa oyun oynamak istiyorum kimse benimle oynamıyor. Zor yıllardı, çoğunlukla bir köşede gizli gizli ağlarken bulurdum kendimi. Bazen de gizli gizli oyun oynarken. Ağaçlarla oynardım. Onlar tek arkadaşım diyebilirim. İlkokuldan sonra babam okumamı istemedi. 4 yıl aradan sonra beni dikiş nakış kursuna vermek istedi. Oradaki müdire hanım Allah ondan binlerce kez razı olsun- bir şekilde babamı ikna etti ve Kız Sanat Ortaokulu'nda kendimden yaşça

küçükler arasında 15 yaşında okurken buldum kendimi. Bana verilen şansı değerlendirmem lazımdı. Değerlendirdim ve başarılı olarak bitirdim okulumu. Başarımı gören babam mecburen liseyi de okumama izin verdi. Ama kendi istediğim bölüme gitmeme müsaade edilmedi. Okuma isteği ağır basınca babamın istediği muhasebeye başladım ve muhasebe lisesini de başarıyla bitirdim. Üniversiteye sıra gelince 2 yıllık İşletme okuduktan sonra kamu kurumunda çalışmaya başladım. Tabi iş bulmam da burada söylendiği kadar kolay olmadı, epey bir çaba ve sabrın sonucunda hayalime ulaştım diyebilirim. Daha sonra Anadolu Üniversitesi'nde 2 yıllık İşletme diplomamı 4 yıl olarak tamamladım. Bu benim tercihim değildi. Babamın tercihi idi. Şimdi sıra kendi tercihime geldi dedim ve kolları yeniden sıvadım. Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi'nin Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne yazıldım. Şimdi ikinci sınıftayım. Yalnız bir konuda yardım istiyorum. Osmanlıca dersinde Arapça harfler çok küçük yazılıyor görmekte zorlanıyorum. Bu da ders çalışmamı ve başarımı etkiliyor. Sizden ricam daha büyük yazılsın. Edebiyatı seviyorum. Hayata bir sıfır geriden başlayarak devam ettiğim yolda eşit şartlar altında yarışmak istiyorum. Çocukluktan kalma bir sebeple oyun oynamayı çok seven yetişkin bir birey olarak, arkadaş bulmakta zorlanıyorum. Bu da bana kitapları dost eyledi. Mutluyum kitaplarımla. Ayrıca bana bu şansı tanıyan Anadolu Üniversitesi'ne sonsuz teşekkür ederim. Sevgi ve muhabbetle...

Anonim, 41, İstanbul

Her şey vaktini bekler ne gül vaktinden önce açar, ne güneş vaktinden önce doğar. Bekle senin olan sana gelecektir (Mevlana). Sevgili Anadolu Üniversitesi, öncelikle bu güzel projeye katılma fırsatı sunduğunuz için çok teşekkür ederim. Size sesimi duyurabildiğim için, sizlere Açıköğretim sistemine katılma serüvenimi ve yaşadığım güzel ve aynı zamanda zor anılarımı anlatabildiğim için çok mutluyum. Adım İzolda, Gürcistan'da doğdum, büyüdüm. Liseyi başarılı bir şekilde tamamladım ve yükseköğretime devam edebilmem için sınavlara katıldım. Sınavlardan geçip ilk tercihim olan Tiflis İlia Çavçavadze Üniversitesi Yabancı Diller Bölümü'nde öğrenci olmaya hak kazandım. Her genç gibi ben de hayaller ve umutlarla doluydum. Hayat şartları bazen bizi de düşlerimizi de imkânsızlığın dar parmaklıkları arasına hapsediyor. Ailem zor günler geçiriyordu. Kendime itiraf etmek istemesem de okul hayalim benden ve ailemden hızlı adımlarla uzaklaşıp, bizi çaresizliğimiz ile baş başa bırakıyordu. Bundan sonrasında ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben en iyisi kader değil de talih diyeyim başıma gelenlere. Üniversitede geçirdiğim unutulmaz birinci yıl sonunda, annemle beraber kendimi dilini, geleneğini, insanlarını bilmediğim ülkede; Türkiye'de buldum. İstanbul'da bir tekstil fabrikasında çalışırken eşimle tanıştım, bir sene sonra da evlendik. Şimdi mükemmel bir aileye sahibim, iki dünyalar tatlısı çocuk annesiyim. Ailemden, ülkemden, yakınlarımdan uzak okul hayallerim bir gün, bir an olsun bile peşimi bırakmadı. İçimde bir gün hayalimi gerçekleştireceğime dair inancım hep vardı ve tam sekiz yıl sonra Anadolu Üniversitesi'ni araştırdım. Açıköğretim hakkında haberler okudum hayran kaldım. Üç ay boyunca kucağımda bebeğimle gece gündüz, yorgun, uykusuz

demediğim çalıştım ve ben de bir Anadolu oluştum, onur duydum ve gururlandım. Ailem dünyanın en mutlusu oldu. Birinci sınıfta Türkçe metinleri anlamada çok zorlanmama rağmen asla vazgeçmedim, bütün ders kitaplarımın her kelimesini yüksek sesle okudum, anlamadığım kelimeleri teker teker buldum sözlükten ve not ettim. Bazı cümleleri tam anlayabilmem için beş altı defa okuduğum çok oldu. Ama Anadolu olmak bir ayrıcalıktır ve tüm zorluklara değer, durmak yok. Gençlere, çalışanlara, teyzelere ve dedelere; kısacası okumak isteyen herkese sunduğunuz bu paha biçilmez fırsatı sonuna kadar değerlendirmeliyiz. eKampüse bizim için yüklediğiniz onca faydalı etkinlik, video ve alıştırmaya için teşekkür ediyorum. Değerli hocalarımıza verdikleri e-Seminerler için çok teşekkür ediyorum. Benim gibi hayallerinin peşini bırakmayan insanlar için, çocuklarına örnek olmak isteyen anneler için, hayatımıza değer katan mutluluklar için iyi ki varsın Anadolu...

İzolda Tosun, 28, Samsun

Merhaba, Açıköğretim Fakültesi bana beni geri verdi. Yarım kalan hayaller Açıköğretim ile tekrar can buldu. Sekiz yıllık zorunlu eğitim sayesinde örgün olarak sekiz yılı tamamladıktan sonra eğitim hayatıma kendi isteğim dışında son verildi. Sonrasında eve kapanıp kalamazdım, içimde beni durdurmaya bir ben vardı. Şart koştum Açıköğretim'den devam edersem bırakırım diye. Onay aldıktan sonra başladım. Liseyi bitirdim, sonrasında yine dershaneye gidip devam etme isteği vardı. Bu yürek bu defa da üniversite için durmuyordu. Sonrasında

evlendim, eşim de bir eğitimciydi ve bu isteğimi onunla paylaştım. Destek oldu, minnettarım ona. Çocuğum olunca biraz erteledim hayallerimi. Beş yıl aradan sonra ikinci oğluma hamileyken çalışmaya başladık. Evde ufaktan üniversite sınavına hazırladı beni eşim. Doğuma 20 gün kala sınava girdim ve kazandım. Ama örgün eğitimde devam edemezdim. Bir tane beş yaşında çocuk ve kucağında bir bebek ve başladım hayali gerçekleştirmeye. Şu anda büyük oğlum sekiz, doğumunda 20 gün kala sınava girdiğim oğlum ise üç yaşında ve benim Açıköğretim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ndeki üçüncü senem. İki şeye inanıyorum başarmak için: İstemek ve en önemlisi de inanmak. Ben inandım kendime ve istekle çalışıyorum. Mutluyum ve sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum Açıköğretim'e. Çıkmayan seslerin çılgılığı, iyi ki varsın... Şunu da eklemek istiyorum; beni destekleyen, sınav zamanlarında motivasyonumu artıran eşime ve aileme, "Okuyan çocuk gözümde kaldı ama sen benim gözümde koymadın." diyen anneme sonsuz teşekkürlerimi ve sevgilerimi sunuyorum. Herkese başarılarla dolu bir hayat diliyorum.

Anonim, 29, Gaziantep

SEVELİM SEVİLELİM
DÜNYA KİMSEYE KALMAZ
YUNUS EMRİ

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ

Ben, Anadolu'nun tam da köy kavramına uyan bir köyünde doğdum, büyüdüm. İlkokulu başarılı bir şekilde zor da olsa bitirdim. Çünkü benim köyümde ve benim zamanımda, çok az sayıda kız çocuğu ilkokulu bitiriyordu. Kız çocuğu biraz büyümeye başlayınca, vücut hatları belirginleşti diye alıyorlardı okuldan. İlkokula 3 ya da en fazla 4. sınıfa kadar gitti arkadaşlarım. Neyse, ben Açıköğretim ile 22 yaşında tanıştım. 22 yaşında ortaokula kayıt yaptırdım. Kolay bir karar değildi bu. Çünkü benim yaşlıtlarım evlenmeye başlamışken, benim böyle bir şey yapmam duyulursa çok kınanırdım. Sakladım, çünkü tek hayalimdi. Ben böyle bir hayat istemiyordum, benim hayallerim farklıydı. Köyün en yakışıklısıyla evleneyim, şöyle düğünüm olsun, böyle eşyalarım olsun değildi benim hayalim. Neyse, ortaokula başladım, kitaplarımı aldım, gizliden gizliye ders çalışıyordum. Bu arada annemi kaybettik, hayatımızın dönüm noktasıydı. Babamız tekrar evlenme kararı alınca, biz kardeşlerimle şehre gelmeye karar verdik, geldik. Ama hiçbir yer bilmiyoruz, kimseyi tanımıyoruz. Neyse bir düzen kurduk, üç yılda bitirdim ortaokulu, notlarım çok güzeldi. Sonra Mesleki Açıköğretim Lisesi Ticaret Bölümü'ne kayıt yaptırdım. 4 yıl da lise sürdü, yılmadım. Aksine öğrendikçe daha çok hırslandım. Lise bitti, iki yıllık geçiş hakkın var, onu kullan devam edeceksen dediler. Hocalarım da dâhil "Açıköğretim Lisesi'nde okuyup üniversite sınavına girip kazanmak çok zor, uğraşma boşuna." dediler. Ama ben inanıyordum, başarmam lazımdı. Girdim sınava ve istediğim bölüm geldi, hem de dört yıllık Maliye Bölümü. Şimdi Anadolu Üniversitesi Maliye Bölümü öğrencisiyim, ikinci senem ve derslerim gayet güzel. Aynı zamanda çok güzel bir ofiste genel muhasebe

elemanı olarak çalışıyorum. Eğer Açıköğretim Sistemi olmasaydı, benim hayatım diye yazacağım bir şeyim olmayacaktı. Muhtemelen fikrim bile sorulmadan biriyle evlendirilecektim. Mucizelere inanın ama en önemlisi mucize sizsiniz, buna inanın. Özellikle güçlü kadınlar olabilmek adına, Açıköğretim bize sunulan büyük bir fırsat. Umarım tüm kadınlar, doğudan batıya tüm kadınlar, en az benim kadar güçlü olabilsin. Okumaktan korkmayın, okumanızı istemeyen insanlardan korkun. Şimdi beni okula başladım diye kınayan köyümün çocuklarına ders veriyorum. Unutmayın hayat sizin hayatınız, kimsenin mahvetmesine izin vermeyin.

Döndü Çoban, 32, Konya

Su an 46 yaşındayım. Bir kız iki erkek çocuk babasıyım. 1971 yılında yedi çocuktan dördüncüsü olarak doğdum. 1982'de ilkokulu bitirince ailemin malî durumları ve abimin ortaokuldaki başarısızlığı sebep gösterilerek, kundura atölyesine çırak olarak verildim. Okula gitmek benim içimde ukde olarak kaldı. Gençlik yıllarım mesleğimi öğrenmekle geçerken arkadaşlarımın okuyup polis ve memur olduklarını görünce "Helal olsun!" demekten kendimi alamıyordum. Dışarıdan okumak istiyor fakat iş saatleri uymadığı durumda nasıl olacağı hakkında bilgimin olmamasından okuyamıyordum. Askerlik, evlenme, çocuk yetiştirme, ekonomik geçim kaygısı derken hayat akıp gitti. 2009 yılında 38 yaşında Halk Eğitim Merkezi'nin önünden geçerken gördüğüm yazı dikkatimi çekti. "Ortaokul kayıtları başlamıştır." Hemen bilgi alıp Açık Ortaokula kayıt yaptırdım. Bir yılda ortaokuldan, iki buçuk

yılda Açıköğretim Lisesi'nden mezun oldum. 2013'te YGS'ye girdiğimde 42 yaşındaydım. 303 puanla Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi Sosyal Hizmetler Önlisans Programı'na kayıt yaptırdım. 3,37 diploma notu ile mezun olup, DGS ile Sosyoloji Bölümü'ne geçiş yaptım. Şimdi 4. sınıf 8. yarıyıldayım, kısmetse bir ay sonra mezun olacağım. Çevrem ikiye ayrılmış durumda; bazıları takdir edip desteklerken, bazıları bu saatten sonra ne yapacaksın memur olup diyor. Sınava girerken okul kapısında "Sen de mi sınava gireceksin amca." diyen polis memuru, "Sınava zamanında gelip geç kalmışsın." diye şaka yapan gözetmen; bunlara kulaklarımı kapatıp hayalimi gerçekleştiriyorum. Belki memur olmayacağım. Belki profesör de olmayacağım. Ama daha bilgili, daha sorgulayan, hayata daha farklı bakan bir birey olarak kalan ömrümü tamamlayacağım. Saygılarımla.

Cemil Veli, 46, İstanbul

Kırk üç yaşındayım. Evli ve iki çocuk annesiyim. 7. sınıfta, Türkçe öğretmeninim önlüğümün düğmelerine gülüp alay etmesiyle okulu bıraktım. Evlenene kadar rutin bir ev kızı olarak geçti hayatım. Evlenip çocuklarım ilkokula başlayınca gitmediğim kurs kalmadı. Bir gün sergi için halk eğitim merkezine gidince hayatımın tek yarım kalan işini tamamlamaya karar verdim. Ortaöğretimi bitirdim ve açık lisenin Çocuk Gelişimi Bölümü'nü okudum. Kırıkkale Keskin Meslek Yüksek Okulu Sosyal Hizmetler Bölümü'nü okuyarak mezun oldum ve Sosyoloji Bölümü'nden lisans tamamlıyorum. Önce özel eğitim sonrasında anaokulu öğretmenliği yaptım, şu anda

Sosyoloji son sınıf öğrencisiyim. İleriye yönelik olarak okul açıp işletmeyi düşünüyorum. Açıköğretim sisteminin bana kattığı değer ve donanımın tarifi yok. Ben ne söylesem kendimi ifade edemem. Kısacası hayatımda suyun akışı değişti ve kıraç topraklar gönlümde yeşerdi. Sonsuz teşekkürler Anadolu Üniversitesi, bizleri biçilmiş olan kalıplardan çıkararak benliğimizin, kimliğimizin, değerimizin farkına varmamızı sağlamakla kalmadı, değerli insanlar yetiştirmemize fırsat tanıdı, kısacası bilinçli insan kılarak bilinçli toplumun birer ferdi yaptı. İyi ki varsın, iyi ki seninle bizler de varız. Sonsuz teşekkürler...

Şaduman Nizam, 43, Ankara

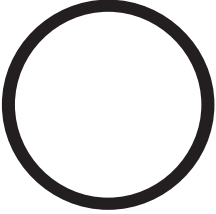

Yaklaşık 18 aylıkken vücuduma uğrayan davetsiz kötü hücrelerle savaşım başladı. O yaşımda bana lösemi teşhisi konmuştu. Kendi benliğimi kazandıktan sonra doktorlarım bana "Ölüncüye kadar buraya geleceksin." dediklerinde buna inanmamıştım. 22 yaşındayım, yakında 23 olacağım ve hâlen o misafirhaneye gitmeye devam ediyorum. Bu benim hayatımın bir ritüeli. Bu güne dek hiçbir zaman bu durumdan şikâyet etmedim. Ama o ufacık dertleri büyük sorunlara çevirdiğiniz, kalp kırdığınız veya hüznü düşüğünüz anlarda en başta sağlığın geldiğini hatırlayın. Yaşamak için sadece tek bir şansımız var. Elbette "iyi ki" demiyorum ama "İnsanlar tecrübeleri nispetinde değil tecrübelerinden aldıkları dersler nispetinde olgundur." demiş Bernard Shaw. Ailemde de kendi bedenimde de tekrarlayan hastalıklar ve hayatın bana sunduğu sorun ve mücadeleler ile yüklendiğim sorumlulukların devamında şimdi buradayım. Bir şekilde bu bölüme

yerleştim, Çocuk Gelişimi Önlisans Bölümü'nde okuyorum. Bu okula geldim ve devam ediyorum. İlk başta bu durumdan Şikâyet etsem de ben halimden memnunum. Örgün eğitimin farklılığı hep ilgimi çekmiştir ama bunu göz ardı edebiliyorum artık. Tek çektiğim sıkıntı öğrenim hayatım boyunca hem öğretmenlerin gözlerinin içine gözlerimi dikerek dinlediğim dersleri Őimdilerde arıyor olmam. Anladığınız gibi liseden sonra direkt burada okumaya başladım, inşallah bu sene mezun olma niyetindeyim. Yani gayretim o yönde. Ama hızımı kesmeyeceğim yapabileceğimin en fazlasını yapacağım. Bu, gözü yüksekte olmak değil, hedeflerim ve hayallerimi gerçeğe getirmeye olan inancım. Çok fazla uzattığımı farkındayım, bizlere verdiğiniz önem ve değer için sizlere teşekkür ederim. Öğrenimine devam eden arkadaşlarıma başarılar diliyorum. Sağlıcakla kalın...

Canan İpek Özyurt, 22, Muğla

 n yedi yıl önce o zamanki adıyla Devlet Memurluğu Sınavı ile Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi Yalova Bürosu'na memur olarak atanırken, Açıköğretim sistemiyle ilgili ne bir bilgim vardı ne de bir fikrim. Çevremdeki birkaç arkadaşım bu fakültede okuduklarından, sınavları olduğundan bahsediyorlardı. Gerçi DMS sınavına hazırlanırken Açıköğretim kitaplarından faydalanmıştım ama yine de pek bilgim yoktu. AÖF Yalova Bürosu'nda işe başladıktan sonra onca kitabın içinde olup da öylece bir Şey öğrenmeden kalmak bana hiç iyi gelmedi. Daha önce kısa bir süre belediyede çalışmıştım. Üniversite sınavında

tercih yaparken ileride belki emeklilik günlerimde yaşadığım yerin yönetiminde söz sahibi olmak istediğimden önce Mahalli İdareler Önlisans Programı'nı, sonra Kamu Yönetimi Lisans Programı'nı bitirdim. Önlisanstan başarılı bir şekilde mezun olduğum için Eskişehir'deki mezuniyet törenine davet edildim. Orada diğer mezun arkadaşlarla kep atma gururunu da yaşadım. Aslını isterseniz önlisansım ve lisansım biterken hep emeklilikte yapacağım şeyleri düşünmüştüm. Yoksa şu anki işimde, kişisel kariyerimde bir işe yarasan diye okumuyordum. Evet, memur özlük haklarımda derece kademe aldım ama o da bana pek bir şey sağlamıyordu. Ne zaman ki çalıştığım kurumda görevde yükselme sınavı açıldı, işte o zaman bitirdiğim önlisans ve lisans eğitimi, sınava başvuruda bana listeye girme yolunu açıyordu. O sınavlara da girdim. Önce şef, 6 ay sonrada şube müdürü oldum. Lise mezunu memur olarak girdiğim Anadolu Üniversitesi AÖF Yalova Bürosu'nda şu an şube müdürü olarak görev yapıyorum. 2010 yılında, yabancı dil öğrenebilmek için, kıyı Ege'nin güzel bir şehrinde Turizm Seyahat ve Rehberlik Lisans Bölümü'nü kazandım ve kayıt yaptırdım ama çalıştığım için gidip okuyamıyorum. Anadolu Üniversitesi'nin Açıköğretim Sistemi benim gibi üniversite hayalleri geç kalmış veya öğrenme isteğini hep canlı tutmuş kişiler için biçilmiş kaftan.

Anonim, 47, Yalova

Benim hikâyem aslında 20 sene öncesinde, liseyi son senesinde yarım bırakarak Almanya'ya gelmemle başladı. Hayatımda her şey yerindeydi ama yine de yarım kalan bir şeyler vardı.

Bir şeyler eksikti. Evlilik, çocuklar derken bir yerlerde unutmuştum kendimi. Peki, bu neydi? Hep geleceğe dair eğitim ve kariyer hayalleri olan ben, maalesef sadece ev hanımı olup çıkmıştım. Bir gün bir vesile ile Almanya'da da Türkiye'ye ait lise diploması alabileceğimi öğrendim. Yaşıma ve insanların vereceği tepkilere aldırmadan başvurdum. Ve yaşça benden çok küçük gençlerle, okul arkadaşı olup liseyi bitirdikten sonra üniversite sınavına girdim. Açıköğretim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Lisans Programı'nı kazandığımı öğrendiğim andaki sevinci hayatım boyunca yaşamamıştım. Çünkü ben hep üniversiteye gitmek, meslek sahibi olmak istemiştım. Sonunda kendim için ama sadece kendim için bir emek sarf edecektim. Zordu, zorlandığım zamanlar hakikaten çok oldu. Nasıl çalışacaktım, hangi sistemle başarılı olacaktım; soru, sınav, kendi kendime nasıl öğrenecektim. Ev, çocuk, iş, misafir derken bazen başımı kaşıyacak zamanım olmuyordu. Ama ben hiç yılmadım. Hiçbir zaman da bunalıma girmedim. Çünkü en başta okumayı istedim ve sevdim ve kendime inandım. Yanımdan kitaplarımı hiç ayırmadım. Doktorda beklerken, otobüste yolculuktayken, güneşlenirken, balkon sefası yaparken ders kitaplarımı okudum. Hatta hastanede hasta bir hâlde yatarken kendimi biraz iyi hissedince kitaplara sarıldım. Kitap okuyamayacağım yerlerde, mesela yemek veya ütü yaparken dizi değil derslerimin videolarını seyrettim. Fabrikada çalışırken veya ev işi yaparken videoları izleyemeyeceğim vakitlerde videoları ve sesli kitapları telefonuma indirip kulaklıkla dinledim. Sınava yakın zamanlarda da geçmiş sınavlarda çıkan soruları ve deneme sınavlarını çözdüm. Arkadaş guruplarıyla buluşarak çalışıp birbirimize destek verdik. Cumartesi,

pazar, senede 4 kere 1 saat uzaklıktaki Köln şehrine gittim. Sınavlar geçtikçe bir de baktım ki 4. sınıf 8. yarıyla gelmişim. Ben arkaya hiç bakmadım, hep önüme ve geleceğime baktım. Kendim için bir şeyler yaparken, çocuklarıma iyi bir örnek olmaya çalıştım. Almanya gibi Avrupa'nın birçok yerinde benim gibi aynı kaderi ve düşünceleri paylaşan arkadaşlarım için Açıköğretim Fakültesi bir umut, bir ilaç, bir teselli oldu. Bu hayal bizim için yaşanmamış bir masaldı ama şimdi yaşanmış bir hikâye oldu... Teşekkürler Anadolu Üniversitesi...

Anonim, 37, Almanya

Ben şu an bir kamu personeliyim. Yaptığım meslek, Sınıf Öğretmenliği. Aslında bu mesleği çok seviyorum, çocukları eğitmek ve onlara bir şeyler öğretmek, onları geleceğe hazırlamak benim için mutluluk verici bir olay. Bir yandan da kendimi geliştirmek istiyordum. Kendimi geliştireceğim alanın edebiyat olduğunu biliyordum. Bu yüzden Anadolu Üniversitesi tam da ihtiyacıma cevap veriyordu. Hiç vakit kaybetmeden kaydımı yaptırdım ve ikinci üniversite olarak Türk Dili Edebiyatı Lisans Programı'na başladım. Son sınıftayım ve bu bölüm benim edebiyatın büyüğü dünyasına girmemi sağladı. Herkesin bildiği sıradan bir edebiyat ile Anadolu Üniversitesi'ndeki Edebiyat Bölümü arasındaki farkı görmek, bana ve hayatıma bir ayrıcalık kattı. Bilgim arttı, kültürüm arttı ve yapmış olduğum şu an ki mesleğim olan Sınıf Öğretmenliği ile öğrencilerime edebiyatın çok geniş bir yelpazesi olduğunu ve bu yelpazede onların da birer şair, yazar, tiyatrocü olabileceğini görmelerini sağladım. Onlara edebiyatı sevdirecek ülkeme en güzel değerleri kazandıracaklığımın bilinciyle mutluyum ve bu noktada ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. Bütün bu sebepler vesilesiyle söylemeliyim ki; iyi ki Anadolu Üniversitesi iyi ki Türk Dili ve Edebiyatı Lisans Programı var. Benim hikâyem bu. Teşekkürler...

İsmail Yıldırım, 35, Osmaniye

Fotoğraf her zaman benim için önemli oldu. Anın ölümsüzlüğü. Geçen yaşam, belleğimizin bize oynadığı oyun kadar var oluyor. Eğer geçmiş yaşama ilişkin bir ipucu algı alanımıza girerse,

kayıtlı anımız, yeri, zamanı, tadı, kokusuyla geliveriyor aklımıza. Fotoğraf öylesine güçlü bir ipucu ki, her görüşte, o ana götürüyor bizi. Fotoğraf bizim, aile tarihimizin kanıtları aynı zamanda. Geleceğe aktarabileceğimiz gerçek tanıklar; fotoğraf kareleri. Psikoloğum ve mesleğimin 33. yılındayken Anadolu Üniversitesi'nin tanıdığı ikinci üniversite imkânıyla Fotoğrafçılık ve Kameramanlık Bölümü'nü gördüm. İşte, yaşamdaki harika fırsatlardan biri diye düşündüm. Ancak bu bilgiye ulaştığımda bir kongredeydim ve kayıt süresi dolmak üzereydi. O yıl kaçırdım ama ikinci yıl yakından izledim tarihleri, kaydımı yaptırdığım gün dünyalar benim oldu. Kitaplarımı aldığım gün sabaha kadar neredeyse hepsini okumuştum bile. Program daha çok teorik bilgiye dayanıyor ancak pratik için gerekli bilgileri de içeriyor. Merakla, ilgiyle, severek öğreniyorum. Aslında bir devlet hastanesinde uzun yıllar çalışarak emekli oldum. Hâlen bir özel kurumda psikoterapist olarak çalışıyorum ve bir terapi okulunun eğitimcisiyim. Yeni bir meslek öğreniyorum. Çok sevdiğim mesleğimin yanı sıra yeni bir mesleğim daha oluyor. Ne güzel. Fotoğraftan çok video, film ilgimi çekiyor. İki mesleğimi birleştirecek projelerim var. 62 yaşındayım ve gelecek umutlarla, heyecanlarla dolu bir serüven gibi. İyi ki ikinci üniversite uygulaması var. Çok teşekkür ederim Anadolu Üniversitesi'ne ve bana fırsatları değerlendirme gücü veren yaşama. Nazım'ın dediği gibi "Yaşamak güzel şey be kardeşim".

Zühal Yerlikaya, 62, İstanbul

Benim hikâyem biraz karmaşık. 1980 sonrası daha bebek yaşlarımdayken ailem dağıldı. Gariban babaannemin yanında büyüdüm. İlkokul ve ortaokul çok sıkıntılı bir şekilde bitti. Maddi sıkıntılar çok fazlaydı, çalışmam gerekiyordu. Ama okumayı da çok istiyordum. Maalesef hem yaşlı babaanneme bakıp hem de okuyamadım. Çalışmak zorunda olduğum için hep çalıştım fakat hep içimde liseyi bitirmek vardı. Bir fırsatını bulup akşam lisesine katıldım ve liseyi bitirdim. Yıllar geçti, içimde hep, üniversiteye gidememenin vermiş olduğu burukluk vardı. Arkadaşlarımdan hepsi ben gece gündüz işte çalışırken okula giderlerdi, ben sessizce bir köşede hep üzülürdüm. Bir gün beni gören bir arkadaşım neden sınava girip Açıköğretim Fakültesi'ne kayıt olmuyorsun dedi. Ben de güldüm, yıllar geçmişti nasıl başarıyorum dedim. Sınava girdim ve başardım. İlk tercihim bir spor kulübünde çalıştığım için Spor Yönetimi oldu. Çok memnunum ve hâlâ devam ediyorum. İlk senem harika geçti ama son senemdeki maç yoğunluğundan biraz iniş çıkışlarım oldu. Ama gayret edip bitireceğime inanıyorum. İnanmak başarmanın yarısıdır. İnanın ve isteyin. Benim için bir fırsat Anadolu Üniversitesi. Anadolu insanı gibi beni bağına bastı. Bana bir şans verdi, şu an ders çalışmam lazım, görüşmek üzere. Malum, alttan derslerim var. Hayat böyle, iş ve ailem benim elime bakıyor. Bu arada ikinci çocuk geliyor ama çalışmaya devam. Allah büyüktür, tekrar sevgiler...

Barış Güven, 39, İstanbul

Hayalim oyuncu olmaktı. Ama çeşitli sebeplerden dolayı bu hayalimin yerini fotoğrafçılık aldı. Fotoğraf beni çağırdı da diyebilirim. Eşimin yılbaşında hediye ettiği makinemle başladım bu yolculuğuma. Sonra Açıköğretim Fakültesi'nin bölümlerini keşfettim ve başvurumu yaptığımda ikinci oğluma 9 aylık hamileydim. Eşimin "Ne işimiz var burada sen bu haldeyken" demesine rağmen iyi ki de oradaydım. Aslında Gazi Üniversitesi Şehir ve Bölge Planlama Bölümü mezunuyum ve bir kamu kurumunda uzman olarak görev yapmaktayım. Ben de pek çok insan gibi, ait olmadığı yerde olduğumu düşündüğüm için hayallerimin peşinden koşmaya çalışıyorum. İkinci bir üniversite okumak benim için çok zor şu dönemde. Bu nedenle Açıköğretim Fakültesi'nin imkânları, benim için çok uygun. Ayrıca sunulan kaynaklar muazzam diyebilirim. Fotoğrafçılık ve Kameramanlık Bölümü'nde ikinci yılımı bitirmek üzereyim. Fotoğraf benim için bir hobi olmaktan çok bir tutku hâline geldi bu sayede. Artık bambaşka hayallerim var. İyi ki varsınız... Benim gibi ait olmadığı dünyada yaşayanlara ayrı bir dünya sunduğunuz için teşekkürler...

Eda Güngör Korçak, 32, Ankara

Kendimi, ailemi ve çevremi bilinçli bir şekilde tanımama sebep olan olay; fabrikada işçi olarak çalışan babamın ilkokula başladığım gün, öğretmenime hitaben "Eti senin kemiği benim hocam." diyerek başladığı konuşmadan aklımda kalan sözüydü. O gün derslerin bitmesini iple çekmiştim. Eve döndüğümde babama,

öğretmenime söylediği sözün ne anlama geldiğini sorduğumda, kendisinin çocukluğunda köyde yaşarken, köye devlet memurlarının geldiğini ve dedemden çalışkan bir öğrenci olan babamı, köy enstitüsünde yatılı olarak okutulmak üzere izin istendiğini ancak dedemin tarla tapan işleri yüzünden müsaade etmediğini, bu sebeple beni de öğretmene emanet etmek için bu sözü kullandığını detayları ile anlattı. Sekiz kardeşin beşinci bireyi olarak bu bilinçle liseli yıllara geldiğimde, hem okumak hem de aile bütçesine katkıda bulunmak için çalışıyordum. Yine babamın söylediği “Sen yeter ki oku, gerekirse ben sırtımda taş taşıyım.” sözü, benim istikametimi belirlemişti. İşte tam da bu zaman diliminde ayağımın kırılması, hastane koridorunda bez brandalı demirden sedye üzerinde sabaha kadar bekletilmem; bu da yetmezmiş gibi yapılan tıbbi müdahale sırasında uyuşturmak için kullanılan maddenin yetersizliğinden, kopardığım feryat bir çarşafın ağzıma tıklanmasıyla halledilivermişti. Bu olay hayatımdaki ikinci kilometre taşıydı. Artık seçeceğim mesleğe karar vermiştim. Sonuçta doğuştan kemik hastalığı olan, patolojik kırıklar oluşan, ortopedik engelli bir hekim olarak uzunca yıllar çalıştım. Okumayı, öğrenmeyi, herhangi bir konu hakkında fikir sahibi olmak için öncelikle o konu hakkında bilgi sahibi olmak gerektiğini bilen bir birey olarak, bir şey hakkında her şeyi değil de her şey hakkında bir şeyi bilmeyi kendime şiar edindim. İşte bu doğrultuda Anadolu Üniversitesi tarafından yürütülen İkinci Üniversite kavramı ile tanıştım. Bir önlisans programını tamamladıktan sonra şimdi de Yönetim Bilişim Sistemleri Bölümü’nde öğrenmeye devam ediyorum. Bu vesile ile bizlere bu imkânı sunan ve emeği geçen herkese sonsuz defa teşekkür ediyorum. Son olarak son bir kaç

senedir alzaymır hastası olan babamın “Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum.” diyerek sürekli söylediği vecize ile hikâyemi noktalıyorum.

Anonim, 55, Kırıkkale

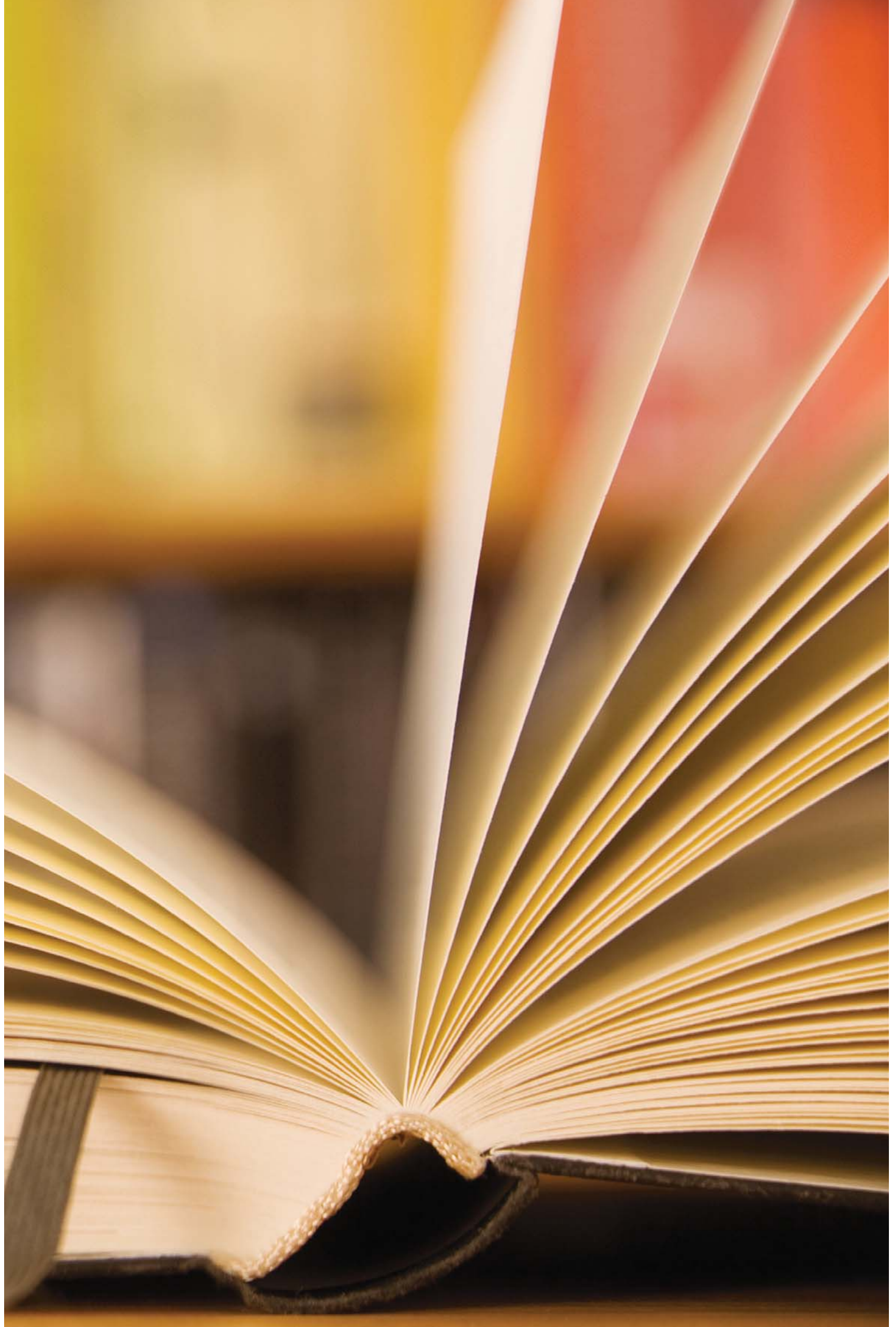
Merhabalar, hikâyeme geçmeden önce böyle bir uygulamayı hayata geçirenlere teşekkür etmek isterim. Benim hikâyem bölümünde gerçekten öyle etkileyici hikâyelere şahit oluyorum ki... Bazen benim için okumak geç artık düşüncesine kapılıyorum ama bu hikâyeleri okuyunca gerçekten kendi düşüncemin ne kadar yersiz olduğunu anlıyorum. Benim Açıköğretim'deki hikâyem lise yıllarımda başladı. Ailemin “Kızlar okumaz” düşüncesinin ve güya liselerin kızlar için uygun yer olmadığı, tehlikeli olduğu inançlarının kurbanı oldum. Bu sebeple ortaokul bittikten bir sene sonra ancak ısrarlarım sonucu Açıköğretim Lisesi'ne kayıt yaptırabildim. 2,5 senede liseyi bitirdim. Fakat hâlâ ailemin baskısı bitmiş değildi. Bu kez de üniversite eğitimim için karşı çıkıyorlardı. Bu baskıları bende sosyal fobiye ve kendimi yetersiz görmeme sebep oldu. Durumumun farkındaydım fakat artık cesaretim tükenmişti. Çünkü kimse benim isteklerime kulak asmıyor beni dikkate almıyordu. Evde resmen ket vurulmuş mahkûm hayatı yaşıyordum. Okumayı bırakın, iş bulup çalışmam dahi onlar için olaydı. Neden sonra cesaretimi topladım, psikologdan yardım alıp sosyal fobi benzeri, kendime güvensizliğimi yenmeye başladım. O sıralar psikoloji okumaya karar vermiştim. Üç kez YGS'ye girdim fakat matematik yönünden zayıf olduğum için kazanamadım. Birde

maddi desteğimin olmayışı sebebiyle sonunda açıktan Sosyal Hizmetler Bölümü'nü okumaya karar verdim. 21 yaşında iken bu bölüme kayıt oldum. Nasip olursa bu sene mezun olacağım. Ve şunu fark ettim; hayatta ne kadar çok engel olursa olsun aşılar, fakat o engel kendimiz isek yersiz korkularımız ise maalesef aşılması zor. Ben ise korkumu yendim ve kendi kendime de engel olmamaya söz verdim. İnşallah bu bölüm sonrası bu alanda iş bulup başka insanlara da faydalı olmaya çalışacağım. Onlara da kendi hayalleri doğrultusunda kendi hayat hikâyelerini yazmalarında yardımcı olacağım. Ve tabi benim asıl hayalim psikolog olmak. Bu hayalime de Sosyoloji Bölümü'ne geçiş yaparak ve sonrasında da Psikoloji Yüksek Lisansı yaparak ulaşmayı hedefliyorum. Ve umarım sizler de engellerin esiri olarak, hayallerinizden, hayatınızdan vazgeçmezsiniz.

Hatice Kübra Özsemerci, 23, Bursa

Doğu Anadolu Bölgesi'nin bir ilinde dünyaya geldim. Büyüdüğüm bölge halkı eğitim ve öğrenime önem vermeyen, kız çocuklarının okutulmasına hiç sıcak bakmayan, kendi pencerelerinden baktırmayı zorunlu hâle getiren bir yapıdaydı. Büyüklerimizin gelenek ve göreneklerle mücadele ederek gönderdikleri Devlet Yatılı Bölge Okulları'nda ilk ve orta bölümünü bitirip, öğretmen lisesini kazandım. Liseye gitmek çok daha büyük sorun oldu. Azmimle kazandığım liseyi mücadele ederek bitirdim. Ekonomik durumum iyi olmadığından işe başladım. Üniversite nedir? Ne sağlar, bilmediğim için sınavına kaçamakla da olsa girdim. Tercih hatasından dolayı yerleşemedim. O zamanlar bir tek Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nin adını duymuştuk, orda hangi bölümler var, nasıl tercih yapılır, bilen ya da yönlendiren olmadığından, kendi dünyamızda lise mezunu olarak işe başladık. Daha sonraları evlenip çocuklara karıştık. Okuma şansını yeniden veren Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi'nin adını duyup sınavlara girdim, kazandım. 3 adet önlisans 1 adet lisans bölümü tamamladım ve hâlen Laboratuvar Veteriner Sağlık Bölümü'nü 4 dereceli gözlüğümle okumaya çalışıyorum. Öğrendikçe daha bilinçli yaşıyorum. Öğrendiklerimi paylaşıyorum, günlük hayatta teoriyi pratikte uygulayarak yaşamın mutluluğunu yaşıyorum. Tarım önlisans mezunu olarak lisans haklarımız verilmiş olsaydı bünyenizde lisans tamamlamış olsaydık belki de dünyanın mutlu insanları arasında yer alırdım. Daha da faydalı olacağıma inandığım için umudumu kaybetmeden okumaya öğrenmeye devam ediyorum. Teşekkür ederim Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi. Sizin bana verdiğiniz imkânlar sayesinde hâlâ bir öğrenciyim. Yaşım 57

ama öğrenmenin paylaşmanın yaşı yoktur diyorum. Tekrar teşekkür ediyorum.

Çiçek Günyağdı, 57, Antalya

Bir kamu kurumunda, Jeoloji Mühendisi olarak çalışıyorum. Hizmet sürem yirmi dört yıl oldu. Nerdeyse emekliliğe yaklaştım. Mesleğimi de seviyorum aslında. Ama işte Sosyoloji, Felsefe, Psikoloji hep ilgi alanımda olan konulardı. Bu konulardaki kitapları okumak, bunlarla zaman geçirmek benim için ders çalışma gibi değil de, bir hobimle zaman geçiriyormuşum gibi geldi bana hep. Aklımın bir kenarında hep vardı bu bölümleri okuma isteği. Çok geç kaldım artık, ders çalışmaya fırsat bulamam, iş yerindeki yoğun işler, çocuklar, aile vs. diye diye yıllar su gibi aktı. Sonunda dedim ki, hayat çok kısa ve bu benim gönlümün çok istediği bir şeydir. Neden uzun yıllar gönlümde saklı olan bu hayalimi gerçekleştirmeyeyim ki? Ne kaybederim? Sınavsız İkinci Üniversite olanağı da verilmişken neden okumayayım ki? Böylece bu olumsuz düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi Sosyoloji Bölümü'ne kayıt yaptırdım. Eşim ve kızım aynı üniversitede öğrenci oldum. Önce eşim Açıköğretim Fakültesi Sosyal Hizmetler Bölümü'ne başlamıştı. Geçen yıl da kızım Anadolu Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne başladı. Bu yılın başında da ben başladım. Böylece ben, eşim ve kızım Anadolu Üniversitesi öğrencisi olduk. Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi sayesinde eşim de çok arzuladığı üniversite okuma hayalini gerçekleştirmiş oldu. Ben de uzun yıllar gönlümde sakladığım hayalimi gerçekleştirmiş oldum. Ders kitapları, web

sitesindeki ders çalışma ortamları çok çok güzel. Web sitesindeki canlı dersler, kalite elçileri, çevrimiçi toplantı ortamları sayesinde öğrenci olduğumuzu, değer verildiğimizi daha fazla hissediyoruz. 1. yarıyılıda ders çalışırken kendimi derslere iyice veremediğimden ve sınavlara girerken çoğunluğu bana göre oldukça genç olan öğrencileri görünce “Bu okulu bıraksam mı acaba?” diye birkaç kez tereddüt yaşadım. Bu şekilde 1. yarıyılı tamamladım. Ancak aldığım notlar çok yüksek olmamasına rağmen dönem sonu ortalamam 3,39 olunca çok mutlu oldum. Hukuk Fakültesi’nde okuyan kızım, “Baba ya! Ben örgün okuyorum notlarım böyle yüksek değil kendimi kötü hissediyorum.” diyor. Şimdi arada konuştuğumuzda “Kızım, not ortalamam kaçtı? Unuttum ben.” diyerek takılıyorum. Açıköğretim Fakültesi’ne emek veren tüm hocalarımıza ve diğer çalışanlara çok teşekkür ediyor ve selamlarımı yolluyorum.

Anonim, 48, Diyarbakır

Yoksulluk ve sıkıntılarla geçen bir hayat mücadelesidir benimki. Aslında sanki iki beden dar bir gömleğe girmiş gibiydi. “Ben bu değilim, ben daha fazlasıyım” diye düşünürken, hep bir yerlerden başlamalıyım diye kendimi sıkıştırdım durdum. Hep üniversiteyi bitirmiş ve düzenli bir hayat kurmuş arkadaşlarıma imrenirdim. Hep ezilirdi yüreğim. Eksiktim, sanki yarım porsiyonluk bir hayattı yaşadığım, yaşım kaç olursa olsun ben de kendime katmalıydım bir şeyler. Dar gelen o gömleği çıkarıp atmalıydım üstümden. Bu düşüncelerle boğuşurken zihnimde, çaba göstermem gerektiğini söyleyip durdum kendime. İnsan, bedenini doyurmak

ihtiyacı hissederken ruhunu aç bırakıyor çoğu zaman. Ben de bu ruh açlığını gidermek amacıyla öğrenme ve araştırmaya başladım. Olmaması için hiç bir engel yoktu aslında kendi önyargımdan başka. Başarmak, öğrenmek, kendini geliştirmek kişinin kendi elinde. Fark etmese de insan ben bunu fark ettim. Bir tık daha üstlerde yaşamak için hayatı şu an öğreniyorum, araştırıyorum başarmak için ne gerekiyorsa yapmak zorunda hissediyorum kendimi. Bu amaçla 2012-2013 Eğitim-Öğretim yılında Sosyal Hizmetler ve Danışmanlık Bölümü'ne kaydımı yaptırdım. 2013-2014 döneminde önlisans diplomamı aldım. Bir yıl ara verdikten sonra 2015-2016 döneminde Sosyoloji Bölümü'ne kayıt yaptırdım. Şu an dördüncü sınıf öğrencisiyim, lisans mezunu olup bunun hazzını da tatmak istiyorum. Önyargılarımızın zincirini kırdığımızda kendimizin farkına varırız. Yılmak, usanmak, pes etmek yok. Başkalarının sizi sığdırmak istediği kalıplara girmek zorunda değilsiniz. Kendi kişiliğinizle, kendi karakterinizle ayrı bir birey olarak kendi tercihlerinizle hayatınızı şekillendirmek sizin de hakkınız.

Abdurrahman Güleç, 45, Adana

Merhaba...1967, İzmir doğumluyum. 1985 yılında evlendim. 1986 yılının ekim ayında Almanya'ya geldim. Şu an 2 çocuk 2 torun sahibiyim. Allah'a çok şükürler olsun. Erken evlenmeme rağmen, Allah bana hayallerimi gerçekleştirmek için fırsat verdi. Eğitimime Türkiye'de 80'li yıllarda orta kademedeki birinci sınıftan itibaren ara vermişim. Maalesef okuyamadım. Hayalimin başladığı tarihten itibaren 2012 yılı oldu. Açıköğretim Batı

Avrupa Programı orta bölümü ile başladı, çok şükür 2013 yılında ilk diplomamı aldım. Öyle iyi hissediyordum ki kendimi; bir şeyleri başarmanın ne kadar güzel olduğunu anlatamam. Bu arada 31 yıllık hayatı paylaştığım eşimden bahsetmeden geçemeyeceğim. Hayallerimin mimarı. Bana verdiği destekle benim için yaptığı fedakârlıklar, anlatmakla bitmez. Herkesin önünde onu çok sevdiğimi söylemek isterim. 2013 yılında Açıköğretim Lisesi Batı Avrupa Programı'na kaydımı yaptırdım ve bu arada eşimden beni yalnız bırakmaması ve beraber liseye başlayıp bitirmesi için ricada bulundum. Beni kırmadı, o da kaydını yaptırdı. Almanya'ya 7 yaşında gelmiş, 50 senedir Almanya'da yaşayan birisi olarak, açık liseyi birlikte, başarılı bir şekilde bitirdik. Tarih 2016'ya geldiğinde eşim aynı zamanda lise arkadaşım oldu. 2017 yılında yani şu an ikimiz de Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Batı Avrupa Programı Sosyoloji Bölümü 1. sınıfta okuyoruz. Yani üniversiteye beraber başladık. Benim hayatımda hayalimin gerçekleşmesine vesile olan hayat arkadaşım sizlerin önünde tekrar teşekkür ederim. Ben bu zamana kadar yaşadıklarımdan şunu anladım, insan yeter ki istesin. Başarılamayacak hiçbir şey yok. Şu an 50 yaşındayım hayalim doktora yapıp, kitap yazmak. Allah kısmet ederse bu yazdıklarımı okuyanlara kitabımı imzalayarak vermeyi isterim. İşte bu da benim hikâyem.

Anonim, 50, Almanya

Anadolu Üniversitesi seninle tanışmam 1984 sonbaharıydı. Gerçekten adından esinlenerek söyleyebileceğim şudur ki: Adın ilim kokuyor. Bir annenin bebeğini yetiştirmesi-eğitmesi gibi şefkat kokuyor. Dost sıcaklığı, sıkıntıya çare, gelişme, aydınlanma kapısı, bilgi dağıtıcısı, hayalleri gerçekleştirme kapısı, umut kapısı, imkân ve fırsat kapısı hatta iş kapısı, ekmek kapısı... Sevgili üniversitem iyi ki varsın ve hep var olasın. 1983 yılında askerlik görevimi ifa ederken, niye üniversite eğitimime devam etmedim diye çok hayıflanmıştım. O yıllar gözümün önüne geldiğinde pişmanlığım arttıkça artıyordu. Ne çare, şartlar insanı bazen emelinden, hedefinden uzaklaştırabiliyor. Üç seneliğine ara verdiğim eğitimime, senin çağrına kulak vererek başladım. Davetine icabet ettim. İlim kapını aralayarak dedim ki: "Ben geldim" kaldığım yerden devam etmek istiyorum, beni hayata hazırla. Yoluma ışık ol. Aydın, bilgili ve iyi bir insan olmak istiyorum. Beni işle, geliştir, yetiştir... Eski adı İş İdaresi yeni adı İşletme Bölümü'nün dost ve sıcak elini hissettim elimde. "Haydi, başlayalım" deyişin yüreğimdiki cesareti şaha kaldırmıştı. Kararlı ve güçlü bir şekilde "Haydi Bismillah" dedim. Aynı yıl depo işçisi olarak, asgari ücretle işe başladığım özel bir firmada, okuduğumu çok az insan biliyordu. Öyle günlerim oldu ki bir saatlik öğlen yemek paydosunun yarısında dahi ders çalışıyordum. Azmettim, sabrettim çok ama çok çalıştım. Zor yıllardı. Bu böyle dört sene sürdü. Okuduğum bölümün işimle ilgili olması, başarıma etki etmişti. O zaman senden öğrenmişim: "LİFO-FİFO" son giren ilk çıkar, ilk giren ilk çıkar stoklama stratejilerini. Stoklama sistemlerini. Lokasyon kart sistemini. Bunları uyguladım da. Çünkü bazı stok malzemelerinin ömürlü olmasından dolayı, "FİFO"yu uygulamak

zorunda kaldım. "XY yönetici modelleri", "iş süreçleri ve tanımları", personelle etkili iletişim, muhasebe kayıtları, depo giriş ve çıkışları, senelik veya periyodik envanterler, malzeme durumu, tedariği ve satış hedeflerine ulaşma analizleri "raporlama", "iş güvenliği ve işçi sağlığı", "iş ve sosyal güvenlik hukuku", "sendikal haklarım" vb. konularda yavaş yavaş yetişmeme yardımcı oldun. Olgun başak gibi boynumu eğerek işimde yetiştirdin beni. Dört yılın sonunda Yunus Emre Kampüsü, diplomamla dost kapısından beni uğurlarken yüzündeki sevinç ve üzüntü ifadesini unutmak ne mümkündü! Sıcaklığını kalbime yazdım sevgili Üniversitem. Mezuniyetimden sonra kariyerimdeki değişiklik maaşıma da yansıdı. Artık depo işçisi yerine ofis elemanı olarak çeşitli projelerde görev almaya başladım. Asgari ücretle başladığım işimde çok güzel maaş artışlarım oldu. Malzeme takibi, üretim planlama daha sonra ana planlama, dış kaynak koordinasyonları, transferler, iş sistemleri yazılımcılarına-muhasebe-pazarlama-satış destek, masa üstü sistemleri, MRP-MRP2-BAAN sistemlerinin kullanımı, meslek içi eğitimler, üniversite staj öğrencilerine tecrübe aktarma ve diğerleri. 22 senelik iş hayatımdan uzman olarak emekli oldum. Dolu dolu geçen iş hayatımda başlangıç rehberim... Üç evladımdan ikisi öğretmen, biri üniversite öğrencisi olan ben; yine ilim kapını seneler sonra çaldım. 2016-2017 Eğitim-Öğretim Yılı. İkinci üniversitede işte yine seninleyim. Bu sefer İlahiyat Bölümü'ne. Yaşım geçkin, 55 olsa da ilim öğrenme arzum hiç yaşlanmadı. Daha evvel dediğim gibi "Haydi Bismillah". Yüce Allah (c.c)'ın bildirdiği gibi "Bilenle bilmeyen bir olmuyor". Eğitime, öğretime ilim elde etmeye, öğrenmeye inandım. Bilgi ile daha güçlü ve iyi insan olacağıma inandım. İnsanlara daha faydalı

olmaya inandım. Çalışmaya, başarmaya ve mutlu olmaya inandım. İlahiyat 1. sınıf güz dönemi sonunda da üstün onur belgesi ile beni takdir etmeden onur duydum. İşte benim yaşadığım hikâyem budur sevgili üniversitem. İlim ışığın daim olsun. İyi ki varsın ve hep var olasın. Bünyedeki tüm eğitim öğretim gönüllülerine, çalışanlarına saygılarımla teşekkür ederim.

Salih Sancak, 55, İstanbul

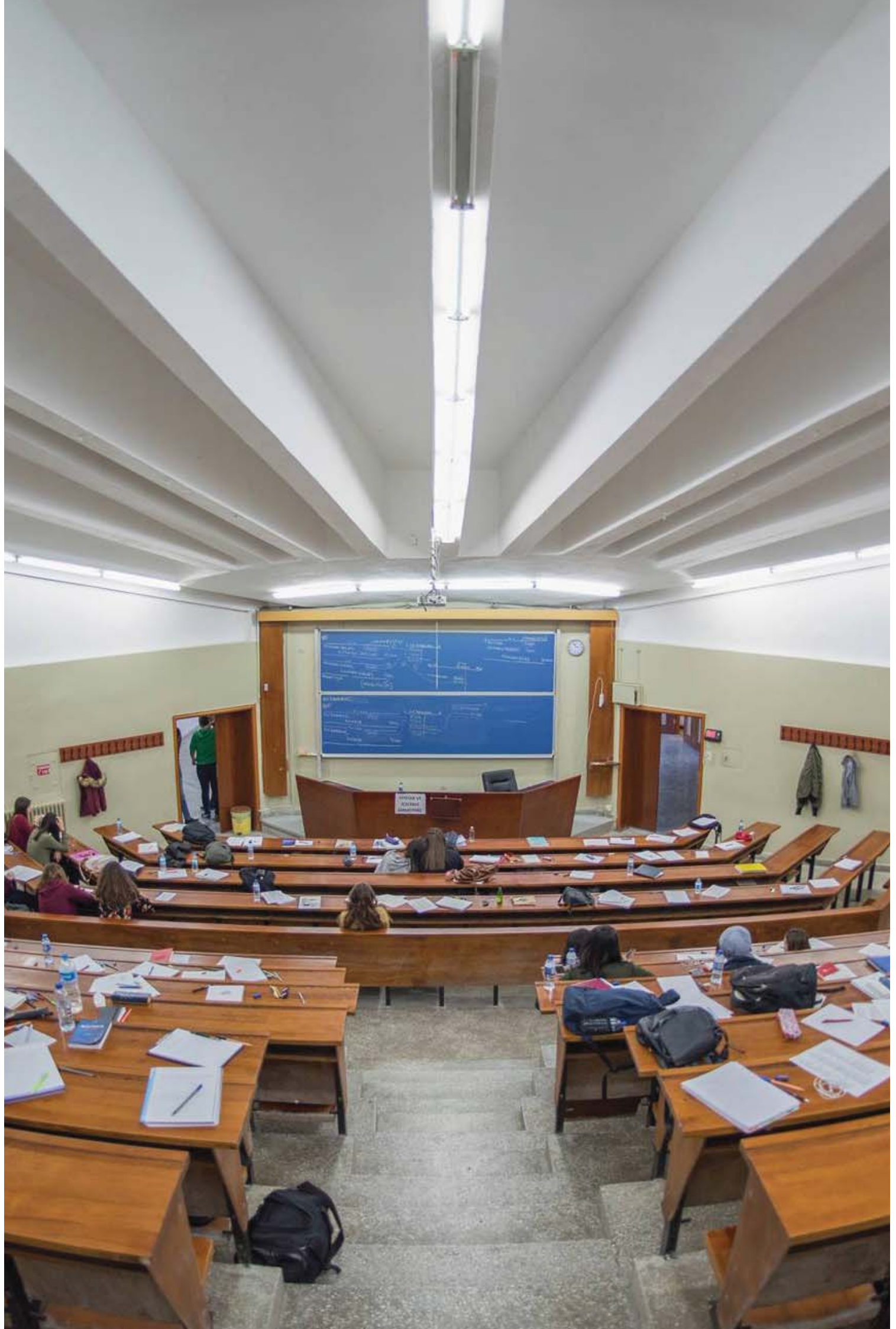

Merhabalar... 1963, Ankara doğumluyum. Fiilen 28-29 yıldır inşaat mühendisi olarak özel sektörde çalışıyorum. Toplamda 12-13 yıldan fazla yurtdışındaki projelerde görev aldım. Şu an Mersin'de müşavir mühendis olarak çalışmaktayım. Emekli Askerî Hâkim olan babam -2007 yılında rahmetli oldu- bana zaman zaman "Keşke hukuk okusaydın böyle gurbetlikle çalışmazdın." derdi. Şantiye yaşantısı kolay değil. Ben de 2016'da yurtdışından dönünce Adalet Bölümü'nde okumakta olan bir arkadaşımın da teşvik etmesiyle 2. üniversite hakkından faydalanıp Adalet Önlisans Programı'nı okumaya, babamın anısına ithafen karar verdim. Ağır bir iş sektörü olan inşaat işlerinin yorucu temposuna rağmen elimden geleni yapıp zamanında bitirmeyi hedefliyorum. Kısmet olursa dikey geçiş sınavlarına katılıp, Hukuk diplomasını da almak, bu serüvende son hedefim. Böylelikle kolejde okuyan oğluma o daha üniversiteye başlamadan iyi bir örnek olmak istiyorum. Ayrıca çok sevdiğim, avukat olan eşime de meslek hayatında kendisine rakip olurum korkusunu yaşatmak istiyorum. Maksat muziplik! Bunların yanı sıra babamın anısına bir altın vuruş.

Ruhu şad olsun ve sağ olan anneme de hiç beklemediği böylesi bir hediye verebilmek arzusundayım. İşte arkadaşlar kısaca, bunlar da benim bu yaşımda başımdan geçen hikâyem ve hayallerim. Okumakta olan genç arkadaşlarıma öncelikle sağlık, mutluluk ve başarılar dilerim. Ayrıca istedikleri, hayal ettikleri ne varsa yürekten inanıp azimle çalışıp, sebat etsinler, o zaman mutlaka bir hedefe ulaşırlar ve onun mutluluğunu yaşadıkları gibi tüm sevdiklerine de yaşatırlar. Selam ve saygılar.

Erol Cavit Niyazi Erener, 54, Mersin

Değerli arkadaşlar, sevgili hocalarım... Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi İktisat Bölümü'ne 1988 yılında başladım. Ticaret Lisesi mezunuydum ve ailemin malî durumu nedeni ile Açıköğretim Fakültesi'nde eğitime devam etmeye karar vermiştim. O dönemde eğitim sistemi iki senelik üniversitelere geçiş sağlamıyordu. Hem çalışıp hem okumak oldukça güç oldu. İlk iki seneyi, zamanında bitirdim. Sonra İngiltere'ye İngilizce eğitimi almak için gittim. İlk sene okul kaydımı dondurdum, daha sonra kayıt bedelini yatırmaya devam ettim. 2 sene orada kaldıktan sonra, Türkiye'ye dönüş yaptım. Aynı sene evlenip Kıbrıs'a yerleştim. Anadolu Üniversitesi'ne orada devam etsem de çalışma şartlarının ağırlığı nedeniyle ders çalışmaya çok fazla imkân bulamadım. Ve en sonunda kayıt bedelini ödemeyi durdurup okulumu bıraktım. Bir yandan herkes şunu diyordu: "Açıköğretim bitirip ne yapacaksın. Zaten iyi para kazanıyorsun. Gerek yok." Maalesef çevrem bu dediklerine kulak verdim. Daha sonra çok pişman oldum. Çok üzgündüm. Başladığım bir şeyi bitirmemiş olmak mı yoksa bir üniversite diplomasına sahip olamamak mı, çocuğuma lise mezunu bir annesi olmasının ezikliğini yaşatmak mı, iş yerinde tüm deneyimlerinize rağmen ikinci sınıf eleman muamelesi görmek mi, bilemiyorum. Bütün bunlar aklımı başıma getirmişti. 2008 senesinde af çıkar çıkmaz aftan faydalandım. Derslerimi tekrar almaya başladım. Yine çok yoğun çalışma şartları nedeniyle zaman zaman sınavlara dahi giremedim. Ama şunu biliyordum; bu sefer vazgeçmeyecektim. 2012 yılında iş nedeniyle Texas Amerika'ya göç ettik. Evde çalışma imkânım olduğu için derslerime çalışmaya başladım. Ancak tek bir sorun vardı, Türkiye'ye senede bir kere gitme imkânım ve tek bir

sınav alma hakkım vardı. Nasıl geçecektim bilmiyordum. Yılmadım çalışmaya devam ettim. Her Mayıs ayında geçebildiğim kadar dersten geçmeye çalıştım. Yardımcı kitaplar satın aldım o kadar uyarı yapılmasına karşın. Kimi yardımcı kitaplar gerçekten hatalıydı. Anadolu Üniversitesi, eKampüs sistemini geliştirmeye başladıkça dersler benim için daha heyecan verici olmaya başladı. Yeni şeyler öğrenmek, kullanılan ekonomi lisansını öğretmenlerimiz sayesinde daha kolay anlamak dersleri daha lezzetli kılıyordu. Ben okulumu nasıl bitireceğimi düşünürken Anadolu Üniversitesi bir mucize gerçekleştirdi ve Kuzey Amerika KAP programını başlattı. Sınavlarımı Houston'da almaya başladım. Şimdi bir hedefim var: 2018 yılında mezun olmak. Her ne olursa olsun başladığım bir şeyi bitirmek benim için çok önemli olacak. En önemlisi de yazılan kitapların, videoların, e-Seminerlerin bana kattığı değerleri kelimelerle anlatmam mümkün değil. Hayat boyu eğitim dedikleri bu olsa gerek. Arkadaşlarıma tavsiyem, onların amaçları sınavları geçmek değil derslerini öğrenmek olsun. Bizim ülkemizde bilgi sahibi gençlere ihtiyacımız var. Hocalarımıza ise, sanal bir âlemde nerdeyse sanal öğrencilere inanılmaz özveri ile zamanlarını ayırıp ders vermelerinden dolayı teşekkür etmeyi bir borç bilirim. Çalışmalarınızda sonsuz başarılar. Şimdi Anadolu Üniversitesi'nin bir mucizeyi daha gerçekleştirmesini hayal ediyorum: Açıköğretim'den mezun olan öğrenciler için de kepli-cübbeli mezuniyet töreni düzenlense ne kadar muhteşem bir duygu ile diplomalarımızı elimize almış olurduk. Tüm öğrenci arkadaşlarım ve hocalarıma sevgi ve saygılarımla.

Ayşe Çuhacı, 46, Amerika Birleşik Devletleri

Merhabalar, ben 1996 yılında emekli oldum. 2004 senesinde ÖSYM sınavına girdim. Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi İşletme Bölümü'ne kaydoldum. Lise mezuniyetimden 29 yıl sonra matematik dersinden zorlanacağımı düşünerek dershaneye gittim. Diğer derslerimi kitaplarımdan çalışıp, onur öğrencisi olarak mezun oldum. Öğrenci affı ile Açıköğretim Fakültesi Adalet Bölümü'ne yazıldım ve yüksek onur öğrencisi olarak bu bölümden de mezun oldum. 2014 yılında DGS ile Hukuk Fakültesini kazandım. Torun baktığım için İstanbul'a gidemedim. Önce sen kazan biz geliriz seninle dediler, sonra yan çizdiler. Açıköğretim Fakültesi bize hak tanıdı. Çok çok teşekkür ederim üniversiteme. Ve ben Uluslararası İlişkiler bölümüne yazıldım. Ben ve benim gibi olan öğrenciler 3. sınıftan başlatıldık. Bazı derslerden de muaf tutuldum. Şu an son sınıftayım. 3. sınıfta ve 4. sınıfın 1. dönemimde de yüksek onur belgesi aldım. Bana bu yaşta üniversite öğrencisi olma şansı veren üniversitemi gerçekten çok sevdim. Öğrencisi olmaktan her zaman gurur duydum. Ama çok kırgındım! Beni bir mezuniyet törenlerine çağırmadılar. Ben de inat ettim bu yıl da çağırılmazlarsa 2. üniversiteye başlayacağım. O zaman belki yaşıma hürmeten çağırırlar. Allah'ım çağırıldım mezuniyet törenine. Ne güzel bir duygu, cübbemi de giydim kepimi de havaya attım. Lütfen öğrenciler okulumuzun kıymetini bilelim ve lütfen sıkı çalışalım. Buradan kitaplarımızı yazan, hazırlayan emeği geçen hocalarımla ve diğer görevlilerin ellerinden öpüyorum. Saygıyla önlerinde eğiliyorum. Siz öğrencileri de sevgiyle kucaklıyorum. Unutmayın kolayı herkes yapar önemli olan zoru başarmaktır. Saygılarımla.

Anonim, 60, İzmir

Öncelikle sizlere kendimizi anlatabilme imkânı verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Benim hikâyem, babamın beni ilkokuldan sonra okula göndermemesiyle başlıyor. Benden bir yaş küçük olan erkek kardeşimin ders notlarına gizli gizli bakıp, bu dersleri kaçırmamalıyım derdim. Ama maalesef hiçbir zaman çocukluğumda o dersleri göremedim. Elimde ne zaman bir kitap görseler sanki çok büyük bir suç işliyormuşum gibi şiddete maruz kaldım. Sonrasında istemediğim birisiyle zorla evlendirdiler. Çok yalvarmalarına rağmen ilk on yıl eşim dışardan okumama izin vermedi. Sonrasında ikna ettim ve liseye kadar dışardan bitirdim. Çok şükür şimdi açıktan da olsa, üniversite okuyorum. Benim için üniversitede okumak dünyalara bedel. Okumak çok güzel. Okumayanlara neden cahil denildiğini o kitaplardaki bilgileri öğrenmeye başlayınca daha iyi anladım. Hikâyem size ne kadar tanıdık geldi değil mi? Ülkemizdeki binlerce ezilen kızıdan sadece biriyim. Ben de eğitimimi alıp, ayaklarımın üzerinde durmayı istemez miydim? Ama zararın neresinden dönersen kârdır dedim ve yoluma devam ediyorum. Herkese de hiç bir zorluk karşısında yıkılmadan devam etmelerini öneririm. Bana vaktinizi ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Selam ve dua ile.

Keziban Türkmenoğlu, 31, Kayseri

Öncelikler herkese iyi günler, yaşım 31, şimdilik Kayseri’de yaşıyorum. 2015 yılında lösemi hastası olduğumu öğrendiğim günden itibaren okuma heyecanım geçmişe

oranla inanın daha heyecan verici ve zevkli oldu. Hastanede yıllarca yattım ve tedavi gördüm ama bir yandan kemoterapi görüp bir yandan ders çalışmak bana sosyal etkinlik gibi geldi. Durun ama gülmeyin bu size komik gelmesin, dalga da geçmeyin. İnsan ölme ihtimalini boğazına kadar hissettiğinde kişinin ders çalışmaya olan bağlılığı farklı bir boyut kazanıyor. Kimi buna kafa dağıtmak için diyebilir ama güzel bir etkinlik oluyor benim için. Hastane ve tedavimin bitiminden sonra da böyle olacak. Hâlâ her fırsatta ALES, AÖF, YGS, DGS için çalışıyorum. Her fırsatta her sınava girip her boş vaktimde ders çalışmaya devam ediyorum, tabi bu arada mesaiye başlayalı kısa bir zaman olsa da. Tabi ki sabırla ve heyecanla da mesleğime devam ediyorum çok şükür. Mesleğimden de bahsedeyim, polis memuruyum. Meslek hayatım boyunca her fırsatta ders çalışmayı ve boş vakitlerimi bu şekilde değerlendirmeyi kendime görev edindim. Anadolu Üniversitesi okuyarak ve İktisat mezunu olup aynı zamanda Adalet okuyan biri olarak bu heyecanı hâlâ liseye giden bir öğrenci gibi her an hissedebiliyorum. Ve Anadolu Üniversitesi'nde okumak ve bu alanda insanlar ile yarışmak bana büyük bir heyecan veriyor. Şimdilik böyle kısa bir kesit yazmak istedim hayatımdan. Herkese başarılar...

Anonim, 31, Kayseri

1974 yılında Şanlıurfa'nın bir köyünde dünyaya geldim. Ailemin ve çevremın okumaya önem vermesi beni bu güzel yolculuğa çıkardı. Okumayı çok seven bir aile çocuğuyum ama okumaktan maksat sadece milli eğitim müfredatı değil; önce

klasik fikir kitapları sonra inançsal kitaplar sonra, Açıköğretim okulu sevdası başladı. Özel bir eğitim kurumunda görev yapıyorum, çünkü işimi de eğitim alanından seçtim. Bu gösteriyor ki iş alanını da eğitim durumum etkiliyor. Öğrencilerle iç içeyim, bu beni mutlu ediyor. Çünkü okumak benim hayatımın parçası. Ailemde okumaya önem veriyor. Eşim bana bakarak her gün benimle birlikte kitap okuyor. Ama yükseköğretimde okumadığı için çok üzüyor. Protokollerde kişinin eğitim seviyesine göre değer kazanması beni bu okulu okuma macerasına attı. İlahiyat bölümünde okuyorum. Çünkü inancımı en güzel şekilde öğrenmemin, en kaliteli bilgiyi edinmenin okulunun burası olduğunu öğrendim. Açıköğretim Fakültesi'ne kayıt yaptırarak kendi özgüvenimi daha da yükseltip topluma aldığım dersleri aktarıyorum. Çünkü anlattıklarımı fakülte derslerinden yapıyorum ve karşımdaki insanlar da güvenerek dinliyor. Beşikten mezara kadar eğitime devam etmeyi kendime şiar edinmişim. Çünkü benim inanç kitabımın ilk emri 'OKU!' Bütün insanların sorunlarının tek çözüm yolunun okumaktan geçtiğine inanıyorum. Açıköğretim Fakültesi'ne, eğitim sistemine vermiş olduğu emeklerinden dolayı teşekkür ediyorum.

Anonim, 43, Gaziantep

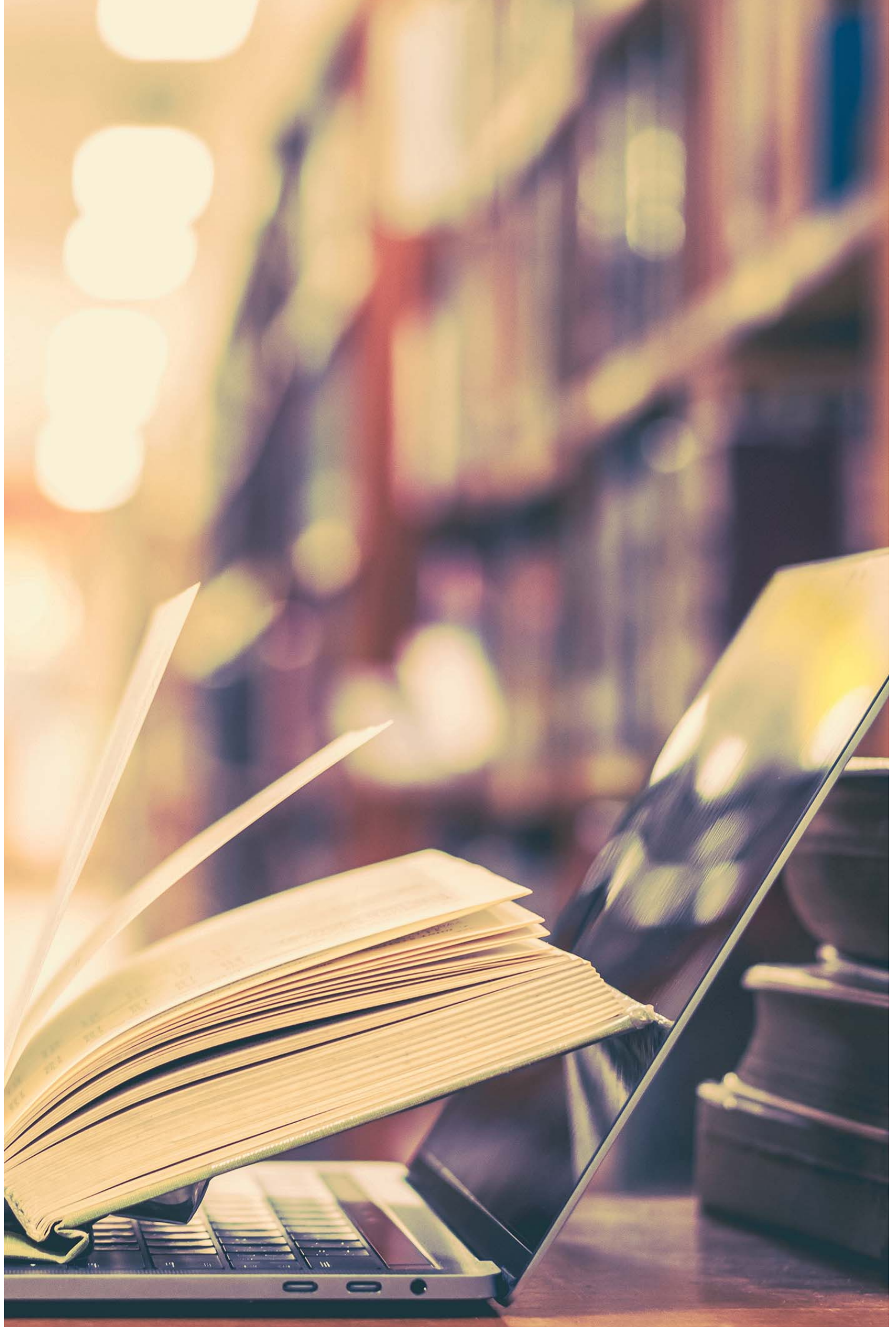
Her ne yaşta olursanız olun ve her ne meslek edinirseniz edinin, içinizde okumak ile ilgili bir ukde varsa onu yerine getirin. İçinde bulunduğunuz toplumun baskısıyla kız çocukları için yapılan kısıtlamalar, gerek maddi imkânsızlıklar, gerek o ya da bu nedenler okuma hırsınızı körelteceği yerde daha çok körüklüyor.

1990-1991 yılları arasında Bursa Ticaret Lisesi'ne gitme amacım sadece okulu bitirince aileye maddi açıdan destek olma amacını güdüyordu. O zamanın şartlarıyla Bulgaristan'dan akın akın gelen öğrenci ve öğretmenlerin okullara yerleşmesi ve benim gibi Türkçeyi iyi bilmeyen bu insanların çokluğu sebebiyle eğitimi iyi alamadım ve sonuçta sınıfta kaldım. Şimdi tam olarak hatırlamıyorum, belki bu yüzden af çıktı ve 2. sınıfa devam etme hakkı doğdu bizlere, bu sırada ailem Antalya'ya yerleşti. Ve kızların ailesinin yanında olması gerektiğini söylediler. Kız kısmının erkek arkadaşı olmaz. Okulunu bitirir evlenir, kocasına çocuğuna bakar. Kaderci olmadım. O yüzden ailem maddî sebepleri öne sürünce okuma hayatımın bittiği hükmünü kabul etmedim. 25 liraya sipariş üzerine dantel ördüm; kocaman yumakları bitirirken gözlerimin rahatsız olmasına, ellerime o incecik tığ uçlarının batmasıyla canımın acımasına aldırmadan, sabahtan akşama kadar zamanımın çoğunu bu işe harcıyordum. Amacım okul masrafını çıkarıp gelecek sene okula gitmekti. Ama ne yazık ki olmadı. Okuma hakkım bitmişti. Okul müdürünün kapısında çok ağladım. Sen Açıköğretim Lisesi'ne git dedi, okul müdürü. Açıköğretim lisesini okurken bir yandan da kendi evlerinde doktor çocuklarına, yaşlılara baktım. Lise bitti. KPSS'ye girdim ve şimdi bir kamu kuruluşunda çalışıyorum. Ama daha önce dediğim gibi bu okuma hevesi içimden hiç gitmedi. AÖF Kamu Yönetimi okumaya başladım. Ders çalışmadım. İşlerin yoğunluğundan ve bu arada da kızımın keman dersi alma isteğinden devam edemedim. Kızım şimdi üniversiteye hazırlanıyor. Ben de ertelediğim eğitimime devam ediyorum. Yerel radyolarda çalıştığım ve bunu bilinçli yapmak istediğimden, Radyo Televizyon Programcılığı Bölümü'nü okumaya

hak kazandım geçen yıl. Bana bu bölüm çok şey kazandırdı. Eğitimle bir şeylerin farkına vardıkça, dünyaya daha bilinçli bakıyorsun ve öğrencilik 8 yıl değil, 15 yıl değil yapabildiğince devam eder. Bu arada gözlerimin görme oranında yüzde yetmişlik bir kayıp var. Bu benim ders çalışmama engel değil, dinleyebiliyorum. Ders çalışırken yüksek aydınlık veren masa üstü okuma lambaları kullanıyorum. Okuyabilme imkânı sunmanız benim ve benim gibi hikâyelere sahip birçok insan için dünyanın en değerli hazinesi. Değerli hocalarıma teknik ekipten tutun da yapımcılara kadar çok teşekkür ederim. Var olmanız dileğiyle...

Meltem Erdoğan, 40, Antalya

Eskişehir Ticaret Lisesi'ni bitirdikten sonra, dershaneye maddî imkânsızlıktan dolayı gidemedim ve meslek lisesi okumamızdan dolayı bir üniversiteyi de kazanamadım. Çevremdeki kişilerin "Hiç olmazsa AÖF okusaydın, bizim zamanımızda 18 ay olan şimdi ise 12 ay olan askerlik hizmetini de kısa yapardın." şeklindeki isteklerini de geri çevirdim ve uzun süre askerlik hizmetini yaptıktan sonra, 29.12.1992 tarihinde açılan yarışma sınavını kazanarak -o tarihlerde KPSS yoktu Anadolu Üniversitesi Rektörlüğü Personel Dairesi Başkanlığı'nda memur olarak işe başladım. Baktım, çevremde hemen hemen herkes AÖF okuyor. Ben de bir üniversite bitirememenin verdiği ızdırapla ÖSS'ye girerek İktisat Fakültesi İktisat Bölümü'ne 1994 yılında kaydoldum. Gündüzleri işe gidiyor, akşamları ise 1-2 saat planlı ders çalışıyordum. Bu arada çocuğumun hastalıkları ile de daha çok uğraşmak zorunda kalıyordum. Ama Allah'ın izniyle yılmadan, usanmadan, kopmadan derslerimi bazen ihmâl de etsem yine de vakit ayırmaya çalışıyordum. Bu arada matematik dersinde bayağı bir zorlanıyordum. Hâliyle meslek lisesi çıkışlı olmamızdan dolayı, limit, türev, integral gibi konular beni bayağı bir zorluyordu. En sonunda yüz yüze dersleri dinlemeye karar verdim. Sayın Prof. Dr. Musa ŞENEL hocamın, 1000 kişilik bir amfide çit çıkmadan anlattığı dersler sayesinde matematik dersinden de geçmiş oldum. Her ne kadar okulumu 4 yıl değil de ikiye katlayarak 8 yılda bitirsem de sonunda bir üniversite mezunu olmaktan oldukça mutlu ve onurluydum. Bir kampüs havasını tam soluyamasam da, üniversitede olduğumdan dolayı ve de yüz yüze derslere katıldığımdan dolayı bu havayı da koklamış oldum. Açıköğretim sisteminin verdiği fırsat eşitliği sayesinde görev yapmış

olduğum üniversitemde, şube müdürü kadrosuna atanmaktan dolayı da oldukça mutluyum. Bizim gibi zamanında maddî imkânsızlıktan dolayı okuyamayan veya çeşitli nedenlerden dolayı örgün öğrenim göremeyen kişilere bu fırsatı sunan Anadolu Üniversitesi ve Açıköğretim Fakültesi ailesine teşekkürlerimi saygılarımla arz ederim. Şimdi de İstanbul Avcılar AÖF şube müdürü ve büro yöneticisi olarak, tanıtım faaliyetlerim kapsamında bu sistemi liseli tüm kardeşlerimize ve de yaşam boyu öğrenme felsefesinden yola çıkan tüm kesimlere bölümlerimizi tanıtmaya çalışmaktayız. Önemli olanın Açıköğretim veya örgün öğretim değildir, kişilerin kendilerini geliştirmeleridir. Örneğin örgünden mezun bir arkadaşımız henüz bir işe girememişken, Açıköğretim sisteminden mezun olmuş ve profesör unvanı almış hocamızın mevcut olduğu örneği ile kendi örneğimi şimdi okullarda gönül rahatlığı ile anlatıyorum. Tekrar saygılarımı sunarım.

Anonim, 48, İstanbul

Memuriyet hayatımdayken, üniversitemden 4 yıllık İşletme Bölümü'nden mezun oldum. Memuriyet hayatımda bana faydası olmanın yanında; üç hastamla birlikte hem okuyup, hem çalışma başarısını elde ettim. İnsan isterse azmin elinden bir şey kurtulmazmış, çok doğru. Bunu Anadolu Üniversitesi'ne dâhil olup mezun olduktan sonra daha iyi anladım. Hayat herkes için farklı farklı mücadeleler ve hikâyeler sunuyor insana. Biz yeter ki isteyelim, çaba gösterelim, başarı daima yakınımızdadır. Yatalak annem, alzaymır babam, akıl hastası ablam ve bana ihtiyacı

olan yeğenlerimin anneleri vefat etmişti. Onlar benim canlarımdı, hastalarımla birlikte, iki yeğenimi de büyüttüm. Allah'a şükür ve Mevla'm bana okuyabilme fırsatı verdi. Başarı başaracağım diyenindir. Onları kaybettikten sonra boşluğa düştüm. Bir süre dinlendikten sonra ikinci üniversiteye karar verdim. Adalet okumaya çalışıyorum. Belki başarılı bir tablo sergileyemiyorum şu an için, ama inşallah başarılı olacağım. Zaman pek çok şeyin ilacıymış. Anadolu Üniversitesi tüm öğrenciler için büyük bir fırsat ve kazanç. İyi ki varsınız Ailem! Sayenizde üniversite hayatına adım attım! Kim bilir belki güzel imkânlar beni ve hepimizi bekliyordur. Çalışmaya devam. Annem yatalak olduğundan ve biberonla beslendiğinden 20 yıl uyumadım. Biraz unutkanlığım var, eskiden bir kez okuduğumu anlarken, şimdi 5 kez okuyorum. Zamanla aşarım ümidindeyim. Birçok şey bir anda başarılmasa da, zaman unsuru, çaba ve istek eminim ki başarının temelidir. Tüm arkadaşlarıma, hocalarımıza, tüm Anadolu Üniversitesi ailesine teşekkürler. İyi ki varsınız.

Anonim, 55, Ankara

Merhaba, 26 yaşındayım Anadolu Üniversitesi Muhasebe ve Vergi Uygulamaları Bölümü 1.sınıf öğrencisiyim. Kafkas Üniversitesi Büro Yönetimi mezunuyum. Okumayı seviyorum. Lise yıllarımda maddi sıkıntılar nedeniyle istediğim bölümü okuyamadım. Ailem köydeydi ve imkânlarımız kısıtlıydı. Ama buna rağmen bizim okuyup bir yerlere gelmemizi isteyen ve bunun için elinden gelen bütün fedakârlığı yapan ve arkamızda dağ gibi duran babam vardı. Babam pazarcılık yaparak 8

çocuğunu okutmak için hayatını feda etmiş fedakâr bir babaydı. Mesela hiç güzel kıyafeti olmadı babamın, hep bize alırdı, bir ayakkabıyı eskitene kadar giyerdi. Devlet dairelerine giderken kıyafetim eski filan demezdi. Her zaman başı dik olurdu. Maddi imkânsızlıklara rağmen Kafkas Üniversitesi eğitimimi tamamladım. Kendi köyümüzde ücretli öğretmenlik yaptım. Sonra benden 8 yaş büyük akrabamızdan biri ile evlendim. Anlaşamadık, ben 20 yıldır vücudunda epidermal nevus olan bir hastayım. Evlendiğim kişi bu rahatsızlığımı sürekli yüzüme vurduğu için evliliğimi bitirme kararı aldım. 1 yıl sonra arkamdaki güçlü çınarı ani bir şekilde kaybettik. Babam bize yani gözünden bile sakındığı 8 çocuğuna ve çok sevdiği eşine veda edemedi gitti. Hayat ve insanlar çok acımasız. Bunlara rağmen güçlü olmalıyım dedim. Bir kadın olarak güç demek eğitim demek, diploma demek. Şu an Kahramanmaraş merkezde bir tekstil firmasında 2 yıldır muhasebeci olarak çalışıyorum. Açıköğretim Muhasebe eğitimim devam ederken diğer yandan İktisat ya da Kamu Yönetimi okumak için ders çalışıyorum. Okumanın yaşı yok ve Anadolu Üniversitesi'nin bana kattığı güzellikler saymakla bitmez. Ben inanıyorum ki eğitimim sayesinde güzel yerlere geleceğim. Keşke babam hayatta olsaydı. Bunun için neleri vermezdim ki...

Anonim, 26, Kahramanmaraş

Ben 28 yaşında, 3 çocuk annesiyim. Zorluklarla dolu yıllar geçirdim. 12 yaşında annesiz kaldım ve iki kız kardeşime annelik yaparak, ortaokulu zorluklarla bitirdim. Aslında başarılı

bir öğrenciydim, her fırsatta kitap okur, şiirler yazardım. Fakat benim sırtıma öyle sorumluluklar yüklediler ki öğrenciliğimi elimden aldılar. Benim hayallerimi, umutlarımı, yazdığım şiirlerimle birlikte çöpe attılar. 15 yaşıma geldiğimde evliydim artık ve sorumluluklarım daha da artmıştı. En acı anlarım, rüyalarımda yetişemediğim üniversite sınavlarıydı, hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak uyanırdım. Fakat ne yaşarsam yaşayayım asla vazgeçmedim, mücadele ettim ve liseyi açıktan bitirdim. Akabinde üniversite sınavına girdim. Şu anda Sosyoloji bölümü öğrencisiyim. Ben buradan şunu söylemek istiyorum: "Asla yapamazsın, daha iyi eğitim alanlar var, okusan ne olacak..." gibi olumsuz konuşmaları lütfen duymayın ve moralinizi düşürmeyin. Ben böyle yaparak bugünlere geldim. Buradan Anadolu Üniversitesi ailesine teşekkürlerimi sunuyorum ve tüm öğrenci arkadaşlarıma hayat boyu başarılar diliyorum.

Anonim, 28, Samsun

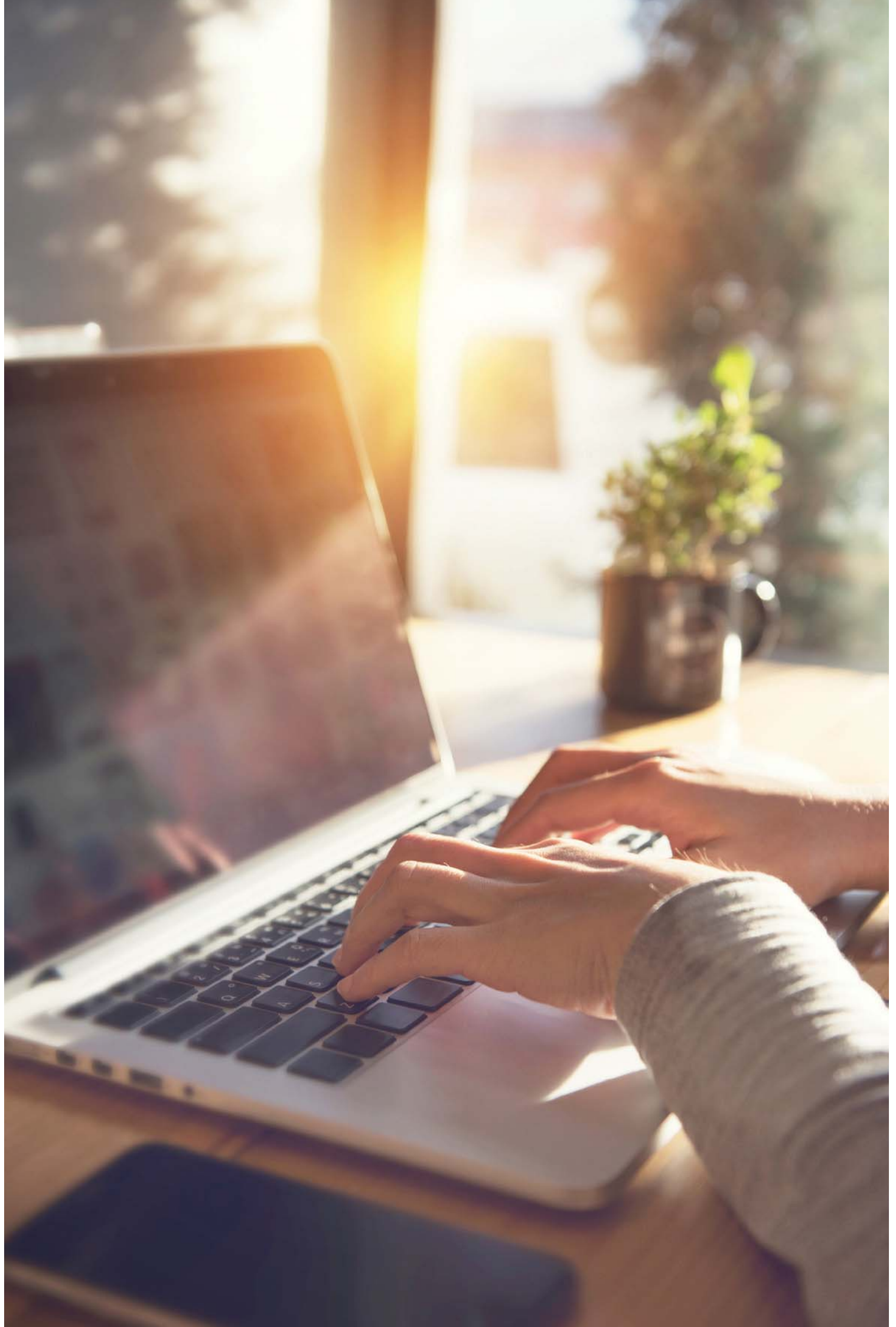
Bilim, tek bir insan fikrinin dahi geniş otorite çevrelerinin ortak kabulünden daha az önemli olmadığını varsayarak gelişti. Sınırsızca düşünebilmek ve düşüncelerinizi istediğiniz şekilde hayata geçirebilmek, bilim insanı olmanızı garantilemese bile daha mutlu bir insan olmanızı garantiliyor. Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi henüz farkında değil ama tamamen kendi yeteneklerime ve ilgilerime göre belirlediğim bir müfredatla nev'i şahsıma münhasır bir akademik öğretimi tamamlamama yardımcı oluyor. Bu açıdan, standart değil kişiye özel öğretimi amme hizmeti olarak sunan dünyadaki tek kurum belki de. Ayrım gözetmeksizin

her talibe sağladığı bu çalgınca özgürlüğü paha biçilemez buluyor ve baştan teşekkür ediyorum, düşündüğünüzden daha önemlisiniz Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi. Sosyal bilimlere ve sahne sanatlarına ilgi duyan biri olarak, annemin arzusuyla mimarlık eğitimi aldım, diplomamı da anneme armağan ettim. Çocuk doğurmadığım dönemlerde kurumsal firmalarda işçi statüsünde çalışarak lisansımın ekmeğini yediysem de, kendime kalan dar zamanlarda sosyal bilimler alanında incelemeler, gözlemler, analizler yapmaktan geri duramadım. Yıllar önce kaynağını bile hatırlayamadığım bir makalede, Amerika’da Mimarlık ve Reklamcılık karması bir öğretimle İmaj Mühendisi yetiştirildiğini okuyunca “Hah tamam, bu beni teskin edebilir.” dedim. Araştırmalarım neticesinde devlet üniversitesi bölüm puanlarının eskimiş aritmetik bilgimle ulaşamayacağım kadar yüksek, özel öğretimin ödeyemeyeceğim kadar pahalı, sürecin vakit ayıramayacağım kadar meşakkatli olduğunu fark edip üzüldüm. Dünya düşünce tarihinden yola çıkarak kendimi geliştirmeye çalışırken Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi’nin örgün öğretim mezunlarına sunduğu “İkinci Üniversite” fırsatından haberdar oldum. Felsefe Bölümü’ne kaydolarak başarıyla tamamladım. Şimdi de yeni açılan Halkla İlişkiler ve Reklamcılık Bölümü’ne devam ediyorum. Birkaç yıl sonra, Türkiye’nin ilk diplomalı imaj mühendisi, en donanımlı strateji tasarımcısı, en kalifiye marka mimarı olacağım. “Olucan da n’olucan” demeyin, mimarlık öğrencisi olduğum tarih öncesi çağlarda staj büromda bir amca “Senin çizdiğini benim eşim de çiziyor, oturduğumuz evi ustalara ne güzel çizdi, matah bir iş mi yani şimdi bu sizin iş” dediydi. Çok değil on yıl sonra pek çok hanımın mutfak musluğu seçimine profesyonel destek veren saygın

bir mesleğin erbabı olmuşum bile. Öyle sanıyorum ki ben Hakk'a yürüdüktan sonra bugün verdiğim emeklerin değeri de anlaşılacaktır. Şaka bir yana, dünyanın sosyal bilimler alanında gittikçe büyüyen yanılgıları, diğer bilim alanlarında uzmanlaştıkça artan başarı oranının bu sahada yakalanamadığını, belki de genişlemenin gerekliliğini düşündürüyor. Ben de kendi çapımda genişledim, siyasal seçim sonuçlarını anket firmalarından, kitle tepkilerini sosyologlardan daha iyi tahmin edebiliyor, neden-sonuç analizlerini isabetle yapabiliyor, amaca yönelik senaryolar üretebiliyor, ticarete daha işlevsel hacimler oluşturup, ülkelerin geleceğine yönelik stratejik önermeler geliştirebiliyorum üçlü kanepemde. Emekler boşa gitmedi yani. Gitse de ne gam, ders kitaplarımızdaki ağır, ağıdalı ve hatta bazı ünitelerde şiddetle aksak anlatım nedeniyle gelişen bilişsel becerilerim alzaymırla filan kıyasıya cenk edecek ilerde, bu da değerli bir kazanım. Sonuçta çok mutluyum, çünkü sevdiğim, istediğim, doğruluğuna inandığım ve beni çok heyecanlandıran bir gelişmeyi kendi küçük dünyamda gözlemleyerek yaşıyorum. Pek sevmediğim bir meslekten benim için biçilmiş bir kaftan çıkarıyorum, gerisi teferruat kanımca. Tuhaf bulmanız olası benim hikâyemde kahramanım Anadolu Üniversitesi oldu, karşılığında neredeyse hiçbir şey istemeden bana sınırsız öğrenme özgürlüğü verdi ve ben bilimi tek kelimeyle tanımlamak zorunda kalsaydım "özgürlük" derdim.

Anonim, 48, Ankara

Ben hikâyeme sonunu söyleyerek başlamak istiyorum. Hayatımda ilk defa bir üniversitenin kapısından içeriye adımımı başarı belgesi almak için attım geçtiğimiz sene. Ortaokulu iki terk tabiriyle yarıda bırakmıştım. Yirmili yaşlarımda dışarıdan ortaokulu, otuzlu yaşlarımda Açıköğretim Lisesini -son sınavında 9 aylık hamileyken- bitirdim. Okumak, içimde bir yerde hep yarım kalan bir hevesti benim için. Liseyi bitirmek bir nebze iyi geldi. Ama bu kadar çok kitap okumayı, yeni bilgiler öğrenmeyi, öğrendiklerini paylaşmayı ve araştırmayı seven biri olarak, yeterli gelmedi bir türlü bana. Eşimin de büyük desteği ile 39 yaşında üniversite sınavlarına hazırlandım. Tabi tüm bunları en yaramazından 2 çocuk sahibi, çalışan bir anne olarak yapmak çok daha zordu. 40'lı yaşlarımda artık bir üniversiteliydim! Çok çalıştım; geceleri çocuklar yatınca, iş yerinde her boşlukta ders çalıştım, notlar aldım. Metrobüse yürürken sesli özetleri dinledim, metrobüste testler çözdüm, ünite videoları izledim. Minibüs kuyruklarında bile okudum, okudum, okudum. Sonuç olarak; emeklerimin karşılığında kazandığım başarının bana hissettirdiği gurur ve güven duygusu her şeye değerdi. Anadolu Üniversitesi olmasaydı, yukarıda anlattığım hikâyemin gerçekleşmesi mümkün olmayacaktı. Her şey için çok teşekkürler... Sevgiler.

Anonim, 42, İstanbul

Okumak isteyip de parası olmayanlardandım. Ailem zor geçiniyordu. İstedğim bölümü kazansaydım da gidemezdim. Hep öğretmen olmak istemişimdir. Yine de

aileme yük olmak istemedim. Bir şekilde sağdan soldan borç alıp eğitim masraflarımı denkleştirip liseye kadar destek verdiler. Ya sonrası? Benim hikâyem burada başlıyor. Herhangi bir üniversiteye yerleşseydim yurt, yemek, kitap vs. ekstradan masraflar çıkacaktı. AÖF’de o zamanlar istediğim bölüm Türk Dili ve Edebiyatı yoktu. Ben de Kamu Yönetimi okumayı seçtim ve kayıt oldum. Bir iki sınava girdim ama devam etmedim. Bir türlü ısınamadım bölümüme. Hayat o zamanlar tozpembe idi benim için. Hayaller ve hayatlar. Sonra evde koca bekleyen genç kız oluverdim. Kimi anasını, kimi dayısını aracı tutup hayırlı işe el atmaya geliyorlardı. Bu sayede evliliğe soğuk bakan ben arkadaşlarımdan da evlenen olunca sıraya girdim. Hayırlı bir kısmet bulup evlendim. Evlenince sorumluluk omuzlarıma bindi. Bu süreçte maddi sıkıntılar peş peşe gelince çeşitli işlerde çalışmaya başladım. Kasiyerlik, tezgâhtarlık, çaycılık yaptığım işyerlerinde insanların gayet iyi giyimli, diksiyonu düzgün, cepleri dolgun olmaları; benimse sabahtan akşama kadar buruşmuş ellerim aklımı başıma getirdi. O gün söz verdim okuyacaktım. Tekrar üniversite giriş sınavına katıldım. Eşim ameliyat olmuştu. Gece refakatçi olup uykusuz uykusuz sınava katıldım. Eşim “Ben seni okutamam. Okuyacaksan ananın evine git.” dedi. Eşim tatlı dilli konuşsaydı bir şekilde onu anlayışla karşılayacaktım. Ona düzgün bir şekilde anlattım, ona dışarıdan okuyacağım evde çalışıp sadece sınav zamanları okula gideceğimi anlattım. O da boş durmamış araştırmış aklına yattı ve ılımlı baktı. İlk zamanlar “Sen bu okulu bitir, ben kellemi keseceğim.” diyordu. Birinci sınıf, ikinci sınıf derken üç dört oluvermiş. Benim okumam eşime ilham verdi. O da sınava katılıp dışarıdan okulu bitirmeye karar verdi. Bu şekilde aylar yıllar

geçti ve okulu bitirdim. Geçen yıl KPSS'ye çalıştım. İstedğim puanı alamadım ama en azından barajı geçtim. Bu da beni memnun etmedi. Kendi kendime ne yapacağımı sordum. İki yıl vardı KPSS'ye katılmama, bu arada ne yapacağım dedim. Diplomamı bürodan almamıştım. Diplomamı alıp çarşıda gezeyim diyerek evden çıktım. Büronun önü ana baba günü. Büroya yaklaşmam mümkün değil. Sıradakilere sordum kalabalığın nedenini. İkinci üniversite ile yeni başlayanlar kayıt yaptırıyorlarmış. İkinci üniversite. O gün yanımda sadece 2 adet fotoğrafın bulunması, büronun karşısında internet kafe ve Allah'tan yeteri kadar paramın olması. Kapanışa 2 saat kalması, bankamatiğe para yatırılması. O telaşla parayı bankamatik kabul etmiyordu ben acele ettikçe. Heyecandan her şey birbirine girdi sandım. Bütün işlemleri bitirdim sonunda Türk Dili ve Edebiyatı. Dahası var ALES'e de yazıldım. Mayısta sınav. Nerden nereye. Buruşmuş elden kalem tutan parmak oldu. Her şeyden önemlisi özgüvenimi kazandım. Bu bile yeterli. Normalde kendimi zor anlatırım. Eğer yazmasaydım kendimi nankör hissederdim. Bu yaptıklarınızın yanında benim hikâyem az kalır. Allah hepinizden razı olsun. Özellikle bu AÖF fikrini sunandan... Hep fikir üretmekle kalın.

Anonim, 30, Antalya

Ve tozpembe hayallerle evlenmiştim. Ama sevdam içimde kalmıştı 28 yaşıma kadar. Eşim hiç istemedi boşanmakla bile tehdit etti. Çocukluk arkadaşımın düğünümde hediye ettiği bir yüzük vardı, gittim onu bozdurdum gizlice sınav başvurumu yaptım.

Eşim köpürdü tabii ki ama inatçı ben “Ne senden ne bu hayalden vazgeçerim.” dedim, kalbini yumuşattım. Zamanla onun da hoşuna gitti bu durum. İlk başlarda kitapları okurken bana ters ters bakan o adam gitti yerine bambaşka bir adam geldi. Kitaplar insanları ne kadar değiştiriyor. Geçen yıl formasyon başvurumu yaptım yine eşime söylemeden. Giresun çıktı ve beni hiç kırmadan kabul etti. Her hafta sonu derslere gönderdi hiç yüksünmeden. Sonra ne oldu biliyor musunuz? Bir eylül sabahı eşim beyin kanaması geçirdi ve üç gün sonra vefat etti. Eşimin vefatıyla bütün dostlar neredeyse yüz çevirdi. Benim üç evladım var. Ben geçmişte bu kadar dirençle hayallerime sarılmasaydım çok zor günler yaşıyor olacaktım. Eşimin vefatından 25 gün sonra çalışmaya başladım bir okulda ücretli öğretmen olarak. Sıradaki hedefim kadrolu öğretmenlik. KPSS’ye hazırlanıyorum. İlk maaş hayalim her kadın gibi çılgınca alışverişti ama bir aile babası gibi eve ekmek getirmek oldu. Yine de mutluyum, hayallerimi bırakmadım. Hayallerim de beni zor günümde bırakmadı. Bana yol oldu, umut oldu. Unutmadan, bölümümü destekleyen kurslar alıyorum, spikerlik gibi. Kim bilir belki bir gün hayat hikâyemi benim sesimden dinler, işte bu o dersiniz...

Anonim, 35, Ankara

Ege Üniversitesi Bergama MYO Moda Konfeksiyon Bölümü mezunuyum. 1998’den 2012’ye kadar çeşitli tekstil, ihracat firmalarında müşteri temsilciliği ve planlama sorumlusu olarak çalıştım. Yabancı dilimin iyi olması sebebiyle mezun olduğum branşa rağmen, imalat sorumluluğu almak yerine işin müşteri ve planlama

kısmını tercih ettim. O süreçte almış olduğum eğitim, yabancı dilim ve iş tecrübelerim bana yeterli geliyordu. Kendimi tabi ki geliştirmek için bir şeyler yapıyordum ama vakit kalmıyordu. Çeşitli nedenler ile tekstil sektöründe devam etmek istemediğimde ilk düşündüğüm, lise ve üniversitede aldığım tekstil eğitimi işime yaramayacaktı. Ne iş ararken, ne de sonrasında. Yabancı dilime güveniyordum ama yabancı dili iyi insan olarak çevremde benden çok daha iyileri de vardı. Bunu biliyordum. Yine de şansım iyi gitti ve sadece yabancı dilimle ve tecrübemin verdiği özgüvenle çok vakit kaybetmeden farklı bir sektörde işe girdim. Tarımsal ürünler ile ilgili bu firmada dış ticaret sorumlusu oldum. Çok önceden aldığım dış ticaret kursu ve iş hayatındaki öngörülerimle başardım. Ama bana yetmedi. Çok hırslı birisi değilim ama elimden gelenin en iyisini yapmak isterim. Kendi açık noktalarımı biliyordum. Bu süreçte tamamen tesadüf olarak karşıma Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi'nin sınavsız İkinci Üniversite programı çıktı ve ilk işim buna kaydolmak oldu. İlk etapta Hakla İlişkiler okudum bitirdim. Mesleğime direkt olarak bir katkısı olmadı belki ama ufkum daha da açıldı. Mezun olduğum süreçte DGS'ye girmeksizin son kez dikey geçiş hakkı var denildi. Onu da değerlendirdim ve şimdi Açıköğretim'de Uluslararası İlişkiler okumaktayım. Muhtemelen okul uzayacak ama bazı dersler var ki bana çok şey katıyor. Günümüz politikasını daha iyi yorumlayabiliyorum. Bulduğum ortamlarda ticaret müşavirleri ile konuşurken veya yurtdışı fuarlara gittiğimde konuları irdelemem daha farklı oldu. Eskiden hiç sevmediğim siyaset hakkında bile şimdi ilgi ile okuduğum bilgiler var. Hiçbir şey için geç değildir. Yaşı bahane etmemek gerek. Ve kadın ya da erkek herkesin kesinlikle

Açıköğretim'i hafife almadan örgün okuma durumu olmayanların bir eğitim almasını öneririm. Ve ayrıca Anadolun eKampüs'te bazı hocalarımız gerçekten çok güzel ders anlatıyorlar. Tek başına kitap yetmeyebiliyor bazı derslerde. Mutlaka deneyin. Kitap okuyan bir toplum değiliz ne yazık ki. Meslek için olmasa bile ufkunuzun daha da açık olması için AÖF'ü tavsiye ederim. Ders kitabı mı okuyacağız, sıkıcı değil mi diye düşünmeyin. İnanın gönülden yapılan hiçbir iş sıkıcı olmaz. Ve Mustafa Kemal Atatürk bizlere cumhuriyeti hediye etti ise, emanet etti ise kolay kazanmadı ve cephede bile sürekli okudu. Sürekli kendisine bir şeyler kattı. Yurtdışındaki elçilikler aracılığı ile yurtdışından kitap getirten tek cumhurbaşkanıdır. Biz okumayı, ufkumuzu açmayı, olayları doğru anlamak ve yorumlamak için kendimizi geliştirmeyi önce bu vatani bize hediye eden atalarımıza, sonra kendimize ve sonra da gelecek nesilde arkamızdan gelen çocuklarımıza borçluyuz.

Anonim, 43, İzmir

Doğuştan yüzde doksan beş görme engelliyim. İlk, orta, lise öğrenimimde inanılmaz zorluklar yaşadım. Çoğu kitabı 3 santimden okuyor, sınıflarda tahtadaki yazıları hiç göremiyordum. Defterime tahtada yazılanları geçirmek için sıram ile tahta arasında yıllarca mekik dokudum. Buna rağmen çok başarılı olamasam da lise öğrenimimi bitirdim. Sonra üniversiteyi kazandım, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü. Ama burada da imkânsızlıklar yakamı bırakmadı. Ders materyalleri çok az, görenlere uygun değil, sürekli okumanız gerekiyor. Sesli kitap yok ve maalesef 3. sınıfta bırakmak zorunda kaldım. Yaklaşık 8 yıl sonra ufkumu Anadolu Üniversitesi açtı. Hazırlamış olduğu öğretim materyalleri ve internet ortamında bu materyallere çok rahat ulaşım, sınavlarda çok başarılı olmamı sağladı. Hemen hemen her yıl ortalamam 4 üzerinden 3'ü geçti. Bu yıl Allah (c.c.) nasip ederse okulum bitiyor. İşletme Lisans Bölümü'nü bitiriyorum. Bana yıllar sonra üniversite okuma imkânı tanıyan ve beni üniversite mezunu edecek olan Anadolu Üniversitesi'ne çok çok çok teşekkür ederim.

Tayfur Başkan, 37, Muğla

Benim ikinci üniversitem aslında Anadolu Üniversitesi. 6 yıllık tıp fakültesini bitirdikten sonra 10 yıldır doktor olarak çalışıyorum. Evimin mutfağında hep daha mutlu olduğumu fark ettikten sonra küçük butik bir pastane açmayı hayal ettim. Bunun için ilk adımı Açıköğretim Fakültesi Aşçılık programına kaydımı yaptırarak

attım. İkinci üniversite olduğu için sınavsız kayıt hakkımı kullandım. Şu anda hem çalışan hem de okuyan bir anneyim.

Anonim, 34, Ankara

Evet, bu toplum koşullarında hele de bizim zamanımızda okumak zordu. Memleketimde hele de kadınsan zorluk ikiye katlanıyordu. Ortaokul ve lise yıllarımda annem -canı sağ olsun- elimden kitapları alıp fırlatır, kitap yerine dantel ve kanaviçe verirdi. Kitaplarımı gizli gizli okurdum. Ve evdeki bütün işler biter, yemek yapılır, misafir varsa onların bütün hizmetleri biter ve ev halkı uyuduktan sonra odamda ders çalışır, gece geç saatlere kadar okurdum. Erkenden kalkar yine ev halkına hizmetler bittikten sonra okula giderdim. Okulda arkadaşlarım çamaşır suyu koktuğumu söylerdi ve ben ellerimi saklardım kokunun benden geldiğini anlamasınlar diye. Tabi üniversiteyi okuyamadım, kazanamadım. O kadar üzüldüm ki sanki okumak adına bana vurulan zincirlerimi kıramamıştım ve ben bana vurulan zincirlerle yaşayacaktım. Sonra işe girdim. Çalışırken açıktan okuyabileceğimi öğrendim, hemen sınava girdim. AÖF Sosyal Bilimler Önlisans Programı'nı okumaya başladım. Takdir edersiniz ki hem iş sorumluluğu hem üç çocuk zordu ama güzel ve zevkle okudum. Lakin içimdeki okumak adına yerleşen her neyse yok olmamıştı, hâlâ eksikler vardı. Çocuklarım büyüdü, oğlum evlendi, torunlarım oldu. Kızlarım üniversitede okuyorlar ve ben de emekli oldum. Şimdi o boşluğu doldurma zamanı dedim ve yarım kalan eğitimimi tamamlamak için yeniden başladım. Size çok teşekkür ederim. Kendimi şanslı hissediyorum, okuyorum ve Sosyoloji

bölümü öyle bir derya ki ben okumaya başladığım zaman evime kimse gelmesin, telefonum çalmasın istiyorum. Benim dünyama bir pencere açtınız. O pencereden baktığım zaman inanılmaz keyif ve tat alıyorum. İyi ki varsınız ve iyi ki ben de sizden biriyim. Tekrar teşekkürler.

Mensure Kömürcü, 52, İstanbul

Yatılı öğretmen lisesi son sınıftayken girdiğim üniversite sınavından sonra hayalim Hukuk veya ODTÜ Siyasal Bilgiler okumaktı. Yeterli puan alamadığım için istediğim okula gidemedim. Babam kendisi gibi öğretmen olmamı istiyordu ama ben istemediğim için tercihlerime yazmamıştım. Babam çok sinirlenmişti, ailemi mutlu etmek için çizimlerim de iyi olduğundan Çukurova Üniversitesi ve Gazi Üniversitesi'nin Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nü tercih ettim. O zamanlar üç aşamalı olan sınavı geçtim. Fakat ikisinin de sözlü sınavından geçemediğim için o hayalim de orada son buldu. Daha sonraki yıllarda girmiş olduğum memurluk sınavını kazanarak şu an çalışmış olduğum üniversitede göreve başladım. Orada çalışırken derecede yükselmesinde üniversite mezunu olmanın gerekli olduğunu öğrendim. Sınavlara girerek Açıköğretim Fakültesi İşletme Bölümü'nü kazandım. Örgün öğretim okuyacakmış gibi heyecanlıydım. Muhasebe dışında dersler zevkliydi, yeni şeyler öğreniyor bakış açim değişiyordu. 2. sınıftayken oğlum oldu. Hem onunla ilgilenmek, hem çalışmaktan ders çalışamaz oldum. Daha sonra annem trafik kazası geçirdi. Tedavisi 1 yıl sürdü, nihayet bastonla yürümeye başlamıştı. Hayatım

koşturmacadan ibaretti. Oğlumla ilgilenen anneme torun sevgisi kısa sürede bastonu attırmıştı, doktorların yapamadığını torun sevgisi yapmıştı. Oğlum, annem ve işim arasında koşturuyordum. Oğlum anaokuluna başladığında kızım dünyaya geldi. Bana bir koşturma alanı daha açılmıştı. Bu arada bazen çift dikiş giden okulumu bazen dondurmak zorunda kalıyor, bazen de devam ediyordum. Oğlum lisede, kızım ortaokulda ve ben İşletme Fakültesi'nde şöyle böyle, kör topal sürdürdüğüm okulumda beşinci döneme kadar geldim. O yıl annemin bacağından ameliyat olması gerekiyordu. Ameliyat sonrası doktor, "Ortopedi ameliyatları bu yaşlarda bazen alzaymırı tetikleyebiliyor." demişti. Gerçekten de ameliyat sonrası eve geldiğimizde, annemin birçok şeyi unuttuğunu eşimle birlikte fark etmeye başladık. Çok üzülmüştüm, "Ya bir gün beni de unutursa". Tabi zaman geçtikçe rahatsızlığı ilerledi ve zaman zaman yatağa bağımlı olarak iki buçuk yıl yaşamını sürdürdü. Tekerlekli sandalye ile balkona çıkarıyor, çarşı pazara götürüyorduk. Bunlar hoşuna gidiyordu. Önceleri tekerlekli sandalyeye "Ben sakat mıyım?" diyerek binmek istemedi. Odanın köşesinde duran sandalyeye, kızım arada bir binip evi geziyordu. Onu göre göre annem heveslendi, sandalyeye alıştı. Her sabah annemin bakımıyla ilgileniyor, öğlen yemeğini hazırlıyor, bir koşturmaca işe gidiyordum. Kızım öğlen okuldan gelince yemeği ısıtıyor, anneannesine yediriyor, bezini değiştiriyordu. Ben o yaştaki kızıma böyle bir sorumluluk yüklediğim için üzülüyordum. "Kusura bakma kızım." dediğimde, "Anne olur mu, anneanneme bakmak bizim görevimiz." diyordu. Aile büyüklerine bakılması gerektiğini biliyordu, çok duygulanmıştım. Annemi kaybettikten sonra çalıştığım kurumda yönetim değişikliği

olunca, ben de başka yerde görevlendirildim. Yeni görev yerimde yaşça en büyük bendim, kendimden küçük kişilerden emir almak zoruma gidiyordu. Zaman zaman gözümün dolduğu oluyordu, ama hata benimdi. Sıkı çalışıp okulumu bitirseydim, şimdi bunlara maruz kalmazdım. O öfkeyle derslere çalıştım, 5. ve 6. dönemi bitirdim. O zaman kendime çok kızdım, demek ki isteyince oluyormuş. 8. dönem öğrencisiyim ama şimdiki aklım olsa gençken okulu çoktan bitirirdim. 51 yaşındayım ve bir yaştan sonra sözelci biri olarak muhasebe ağırlıklı bir bölümü okumak zor oluyor. Gençlerin bir kere okuyup anladığı şeyleri ben belki de iki kere okuyunca anlıyordum. Ders çalışırken aklım bir kızım da bir oğlum da oluyor. Derse kendimi veremediğim zamanlarım oluyor. Eğer bir gün kendinizden yaşça çok küçük, kendini bilmez, yerini hak etmeyen insanlardan emir almak istemiyorsanız üniversite okumanız ve diplomanızı almanız gerekiyor. İyi ki Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi var da okuyabiliyoruz. Zamanı geldiğinde o diploma hayallerinizin kapısını açabiliyor size...

Anonim, 51, Mersin

Ben Buket Bektaş, benim hikâyem nasıl başladı sorusunun cevabı; lise stajlarımda başladı aslında. Ben lisede hazır giyim okudum. Hâliyle modelhanede staj yapıyordum. Çocukluğumdan beri resim çizdiğim için resim öğretmeni olmamı istiyordu yakın çevrem. Koleksiyon hazırlamayı henüz bilmiyordum fakat çok araştırıyordum. Henüz 17 yaşındaydım, sebzelerden hazırladığım koleksiyonumu staja götürüp modelhanedekilere gösterdim. Oradaki çaycı abla

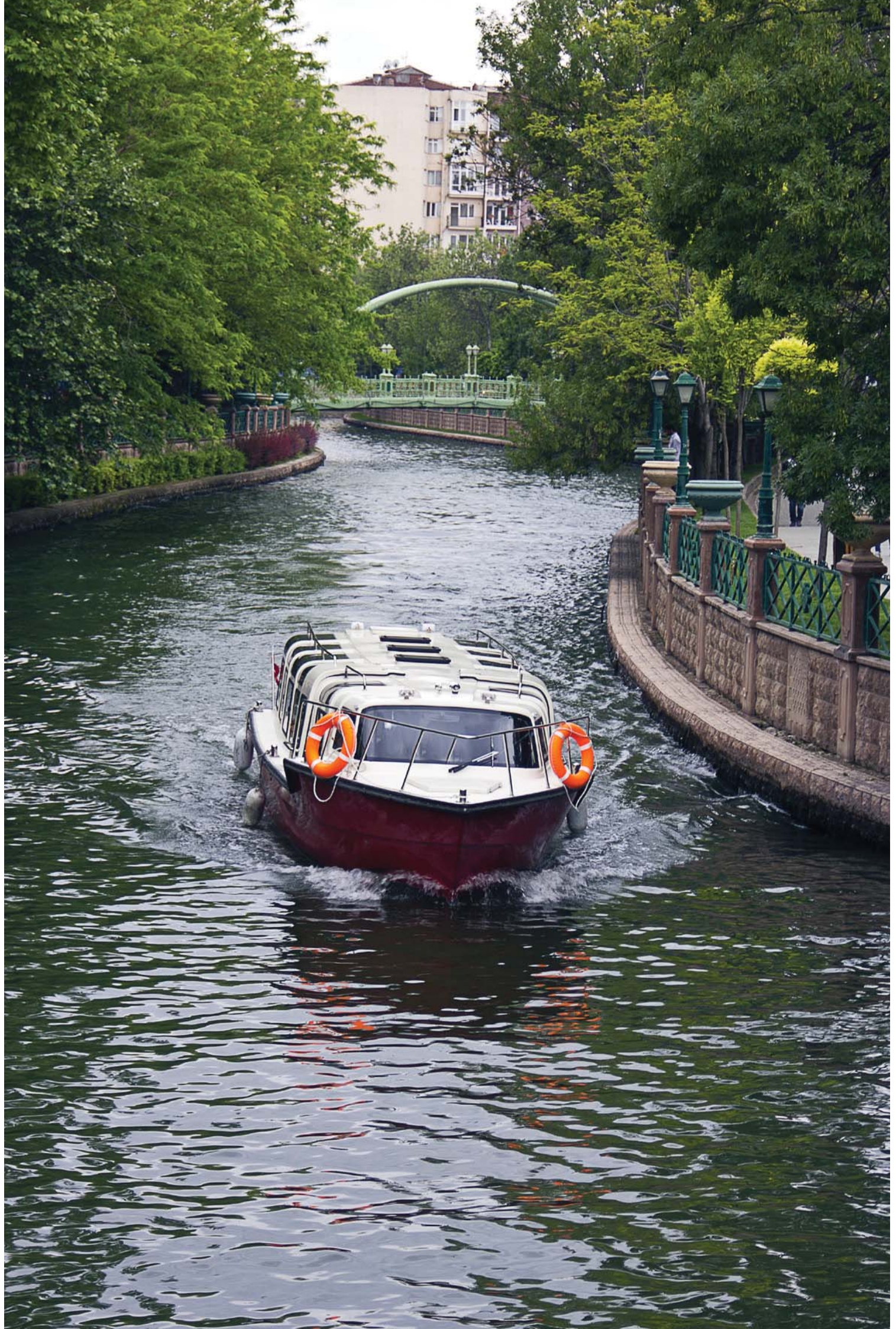

stilistlere göstermem için beni cesaretlendirdi. Bir İngiliz tasarımcı vardı, adı Christoper. Hiç unutmam, onunla konuşabilmek için bir sayfa İngilizce yazı yazmıştım. Koleksiyonumdan çok etkilendi, istek yapıp yanına aldırdı beni. Bayan denim ağırlıklı çalışıyorlardı. Sonra bayan örme üst grup, erkek örme üst grup gibi departmanlarda tasarım asistanının yaptığı işleri yaptırdılar. Stajlarımda şanslı olduğumu düşünüyordu herkes. Aslında insan, şansı kendi girişimiyle oluştururdu bence. Üniversitede yetenek sınavına girip iyi bir okulda moda tasarım okumayı hayal ediyordum. Babaannem kalp ameliyatı olmuştu. Memleketteydim, sınava giremediğim için çok üzgündüm. Babam İstanbul dışında okumamı istemedi, evime en yakın özel üniversiteye yüzde elli burslu kaydoldum. İki yıl Moda Tasarım okuyacaktım. Sene kaybetmek istemiyordum. İlk yıl okulumda Moda Tasarım Kulübü olmadığını öğrendim ve kulübü kurdum. Basına açık ilk etkinliği yaptım. Türkiye'nin en genç moda tasarımcısı olarak ilk röportajımı da verdim. 2013 yılında mezun oldum ve Türkiye geneli yarışmaya katıldım. Ankara Fashion Week kapsamında defile yaptım. O süreçte moda tasarımı anlamında kendime çok güvendim ve Açıköğretim'den devam edip çalışma kararı aldım. Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü seçtim uluslararası bağlantılar yapabilirim belki düşüncesiyle. Tabi yabancı dilim de çok iyi değildi. Piyasanın içine girdim, genç olduğum için mi bilmiyorum mobinge maruz kaldım. Birçok firmada deneyimler edindim. Kendi model kadromu kurdum, bağımsız defileler yapmaya başladım. Tabi defilelerden dolayı bir yıl Açıköğretim sınavlarımı bile kaçırdım. Kendi markamı kurdum zorluklara rağmen. Ama ben öğretmen olmalıymışım. Geçen yıl tasarım kursu açtım Milli Eğitime bağlı sözleşmeli öğretmenlik

şeklinde. İnsanlarla bilgilerimi paylaşmaktan çok mutlu oluyorum. Tasarımcı olduğumda kazandığım kadar kazanmıyorum ama öğretmenlik mükemmel bir duygu. Tabi hâlâ Uluslararası İlişkiler'i okuyorum ve bitirmeyi çok istiyorum. Şu an tek idealim akademisyen olmak. Bu bölüm bittikten sonrada akademisyenlik hayalim gerçekleşir mi henüz bilmiyorum. Teşekkür ederim.

Buket Bektaş, 24, İstanbul

Aslen Hataylıyım. 1980'den önce babamı kaybettim. Annemin çabalarıyla üç kardeş büyüdük. Lise bitmişti ancak üniversite benim için hayaldi, çünkü benden küçük iki kardeşim daha vardı. Birinin kendini feda etmesi lazımdı. O da abla olarak bana düşerdi. Kısa yoldan iş bulmam lazımdı. O zamanlar kadınlar tarafından az tercih edilen polislik mesleğini seçtim. Kolay olmadı ama ben çok istedim. Her şeye rağmen annem benim hep üniversiteye gitmemi, okumamı isterdi. Dediğim gibi şartlar çok da elverişli değildi. Ama mesleğimi severek yaptım. Hiç pişman değilim. Dünyaya yeniden gelsem yine polis olmak isterim. Evlendim. Çocuklarım oldu. Mesleğimi yaparken okumak istedim. Açıköğretim Fakültesi Önlisans Programı'nı 2002 yılında tamamlayarak eşimle birlikte mezun olduk. Ben de lisans tamamlama programının sınavsız son geçişi olduğunu duydum. Arkadaşım ile birlikte kayıt yaptırдық. Bu arada emeklilik kararı da almıştık. Eşimle birlikte emekli olup onun memleketine taşınacaktık. Çevremdeki herkes "Neden okuyorsun, sana ne yararı olacak?" gibi sorular soruyordu. Hâlâ da soruyorlar. "Emekli oldun, ne gereği var?" Evet, onlar için hiç bir anlam ifade etmeyebilir, ancak benim için önemli. Bu sadece benim hayalim değil annemin de hayaliydi. Kızım, kızlarım okusun derdi. Kardeşlerim okudular, ikisi de üniversiteyi bitirdi çok şükür. En azından ben de üniversite diplomamı alıp annemin ruhunu şad etmek istiyorum. Okula başladığımda yaşıyordu ve çok sevinmişti. Mezuniyetimi göremedi. Ancak ben biliyorum ki o hissedecektir. Mekânın cennet olsun annem. İnşallah bu yıl mezun olup üniversite diplomamı alacağım. Yıllar önce yapamadığımı bu dönem tamamlayacağım. Bana bu imkânı verdiğiniz için teşekkürler.

Hem mazide dolaşım hem içimi döktüm hem de inşallah bu sene mezun olup diplomamı alacağım. Bu arada bana desteğini hiç eksik etmeyen eşime de teşekkür etmek istiyorum. Teşekkürler hayat. Teşekkürler Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi.

Göksel Duman, 46, Zonguldak

Merhaba arkadaşlar, 1968 doğumluyum. 3 yaşında çocuk felci geçirdim. Tedavi ve ulaşım nedeniyle okula gidemedim. 9 yaşında okumayı yazmayı öğrendim. 28 yaşına gelince 5 günlük sınavla ilkokul diplomasını aldım. Açık ilköğretimde 3 yılı sınavla tamamladım. 31 yaşında ilköğretimi bitirdim. Uzun bir aradan sonra 2015 yılında ortaöğretimi yine dışarıdan bitirdim. EMSS'ye girmeyi hak ettim. 2016'da YGS'ye girdim. Bu sınavda kendimi denemek, çabalarımın sonucunu görmek istedim. Hep dışarıdan sınava girerek elde ettiğim bilgime bakmak istedim. YGS'den tam 184 puan aldım ki hiç beklemiyordum. TS'den 238 puan aldım. Puanımla birinci tercihim kazanamadım. İkinci tercihim olan Sağlık Kurumları İşletmenliği Bölümü'nü kazandım. Okulu kazanmıştım, mutluydum lakin bir sorunla karşılaştım. Sınavlar üniversitede oluyordu. Orası da bana çok uzaktı. Her sınav valiliğe dilekçe yazıp araç isteyerek gitmem gerekiyordu. Akülü aracım o kadar yolu gitmem imkânsızdı. Bin bir zahmetle gittiğim sınavlardan düşük notlar aldım. Çünkü okula gitme telaşları beni derse veremiyordu. Ben de sınava gitmeme kararı almıştım. Hiç ders çalışmadım. Yine de sınav yerimi merak ettim, bakayım dedim. Bir de ne göreyim sınav yerim için resimlerle hazırlanmış dilekçem

AÖF'ten kabul edilmiş sınav yerim bana yakın yere gelmiş. 1 yılda bir dersten geçsem de bu okula devam edeceğim. Başkalarına eziyet oluyorum, sınavda da geçemiyorum, diye gitmek istemiyordum. Çok teşekkür ederim AÖF sesimi duyduğunuz için. Ölene kadar bir ders geçemesem de o heyecan, o duygu tarif edilir gibi değil. Hani her şeyi tam olup okumayı önemsemeyen kişilere umarım iyi bir örnek teşkil etmişimdir. Yazım hatalarım mutlaka vardır, affola. Engelliye destek ekiplerine, emeklerinden dolayı sonsuz teşekkürü borç biliyorum. Bu dönem çalışsam da hakkımı kaybetmemek adına sınavıma gideceğim inşallah. Saygılar sevgiler.

Anonim, 49, Giresun

Bin dokuzyüz seksen atlı - bin dokuzyüz doksan iki yılları arasında çok büyük sağlık sorunları yaşadığım için orta ve lise dönemim hastane, ev ve okul arasında geçti. Alt yapım iyi olamadı tabi ki. Sağlık problemlerim yüzünden ve babam olmadığından ailem üniversiteyi aklına bile getirmede. Oysaki en büyük hayalim avukat ya da gazeteci olmaktı. Evlendim, 3 çocuğum oldu. Hastalıklarım yenileri eklendi. İçimdeki okuma azmi, başarıma isteği hiç bitmedi, aksine depreşti. 2008'de açık liseden başladım. 2011'de bitirir bitirmez kızımınla beraber kayıt oldum. Artık AÖF öğrencisiydim. Bu yıl YGS'ye girdim. Tabi ki LYS'ye de gireceğim. Sosyoloji, Radyo Televizyon veya o anki ruh ve puan durumuma göre bakacağız. YDS, KPSS ne varsa deniyorum kendimi. 36 yaşında devlet memuru oldum. 45 yaşında da üniversite mezunu olursam hedeflerime yaklaşmış olacağım. AÖF olmasaydı bir tarafım yarım kalacaktı, hayallerim

benimle toprak olacaktı; hem de tembellikten değil sağlıklı biri olamamaktan, babanızın şehit olmasından, parasal durumlardan. Çok can acıtıcı sebepler, olaylar, nedenler... İçimdeki çocuğa, kalbimden hiç atmadığım öğrenciliğime ve bana hayallerime ulaşma şansı veren AÖL, AÖF kurumlarının yetkililerine sonsuz teşekkürler. Sanmayın ki şu an o diplomaya, kariyere, isme ihtiyacım var. Bu benim için izzetinesis meselesi, hayalim, yarım kalan hedefim... Gençler, fırsatınız oldukça hedefinizi büyütün. Sizi sadece okumak yüceltir, diploma değil. Aklınızdakiler, kalbinizdekiler, hâl hareket ve tavırlarınız sizi erdemli yapar. 42 yaşında, 3 çocuklu, çok yoğun çalışan ve hasta biri olarak ben okuyorsam, sizleri arkamda değil önümde görmek istiyorum. Sınavlarda buluşmak üzere, sağlıklıyla kalın hayat boyu başarılı olun.

Serap Korkmaz Tutan, 42, Antalya

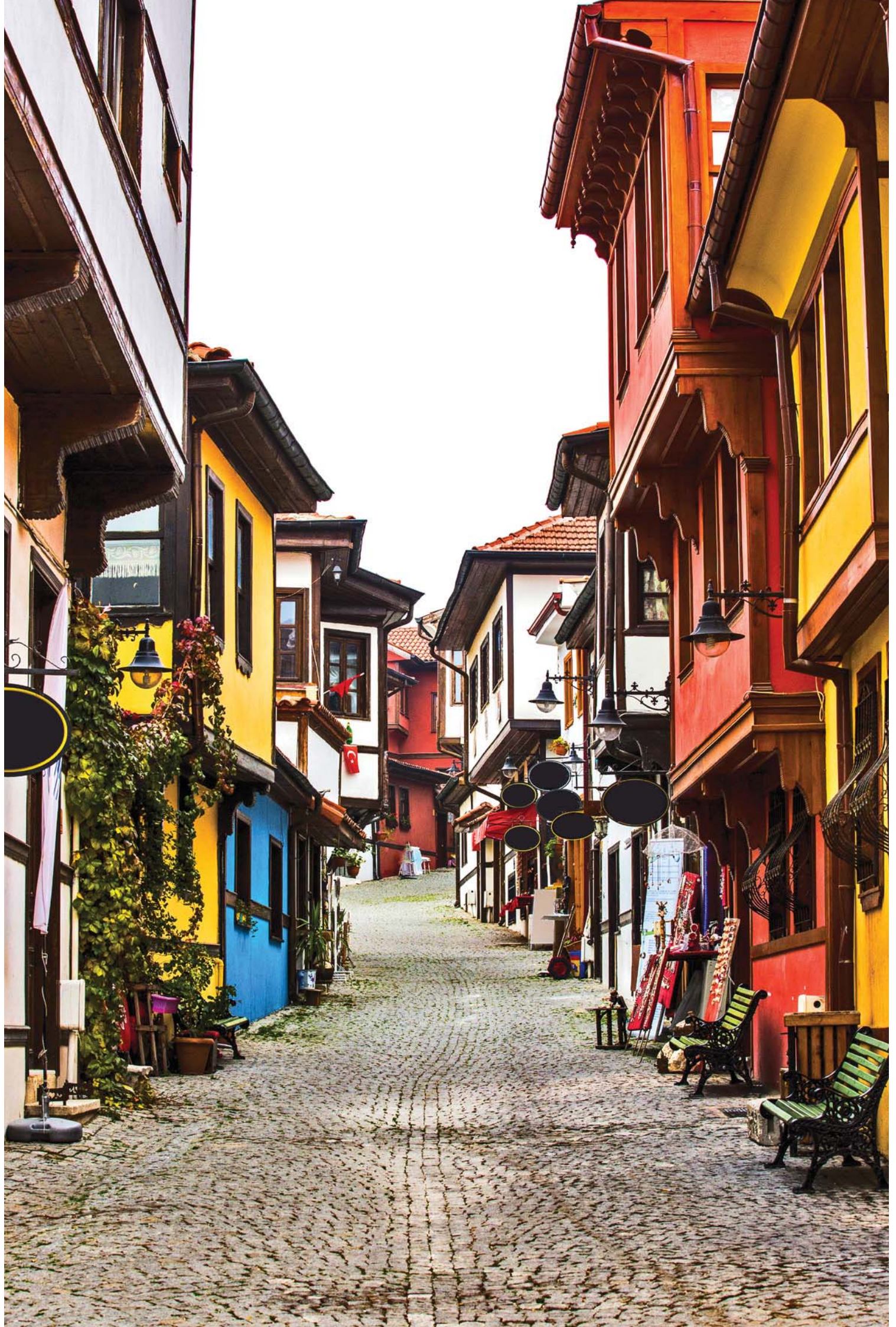
Ben, iki evli ve 13 çocuğu olan bir babanın kızıyım. Eğitim hayatıma gelecek olursak bizim köyde beşinci sınıfa kadar eğitim veren bir okulumuz vardı. Bu sınıfın müdürümüz ile birlikte sadece iki öğretmeni vardı. Birinci, ikinci ve üçüncü sınıfı bir öğretmen; dördüncü ve beşinci sınıfı diğer öğretmen eğitirdi. Okulda başarılı öğrencilerin arasında idim. Arkadaşlarımla babaları ilkokul bitince onları ortaokula göndereceklerdi, ben de babama "Baba beni de gönderir misin?" dedim. Babam gülerek "Erkek evlatlarım da başarılıydı, onları okuttum mu ki seni okutayım." dedi. Çok üzül müştüm, 13 yaşına geldiğimde bir akrabamdan Almanya'ya götürme teklifi geldi. Ona da razı gelmedi babam, çünkü biz

babamın tarlada işçileri olacaktık. Sonrası uzun hikâye. Annem ile babam ayrılınca ben annemin akrabası olan kişinin yanına yani Almanya'ya gittim. 14 yaşındaydım. 4 yıl kaldım, 18 yaşında gurbete dayanamayıp döndüm, bir yıl sonra evlendim. Eşim Rusça tercümanlık yapıyordu. İstanbul'da çevresi geniş ve aydın kişilerden idi. Bana "Ortaokulu bir seferde veriyorlar, git sende kaydol." dedi. Ben artık kendime güvenmiyordum. İnsanlar çok değişmişti, aradan 3 yıl geçti. Eşimin çalıştığı yer iflas etti ve eşimin köyüne yerleştik. 4 yıl işsiz kaldı, ben çalışmak zorunda kaldım. İlkokul mezunu olduğum için beden işçisi olarak fabrikaya girdim. Diğer bölümlerde de seri ve dikkatli olduğum için başarı gösterdim ama neye yarar? İş yapan ben, sahibi diploması olan idi. Bir gün çalışmak istediğim bölümün şefine "Beni bu bölüme alır mısınız?" dedim, "Sen vasıfsız elemansın." dedi. O zaman okumanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anladım. Oğlum 2. sınıfa gidiyordu, derslerinde yardımcı olmak istedim. "Anne sen hiç bir şey bilmiyorsun." dedi. Artık karar vermiştim, işten çıktım, açıktan okudum. 2008 yılından bu yana okuyorum ve şu anda Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde 2. sınıf öğrencisiyim. Keşke evlendiğim sene başlasaydım dediğim çok oldu. Her şeyden önce eşimin desteği ile buralara geldim. Eğitim hayatım bana çok şeyler kattı, belki iş hayatım olmayacak ama hayata bakış açım değişti.

Anonim, 36, Sakarya

İseden sonra Harran Üniversitesi İşletme Bölümü'nü kazandım. Ancak maddî imkânım elvermedi okumaya. Birkaç yıl inşaatlarda çalıştım. Hâlen çalışıyorum. İki kez açıktan okumaya çalıştım, önce Bankacılık ve Sigortacılık Bölümü'ne kayıt oldum, olmadı. İkinci kez Halkla İlişkiler Bölümü için sınava girdim. Barajı aştım ama kayıt zamanı para bulamadım. Çünkü önceki borcu da vermem gerekti. Velhasıl inşaatta çalışırken ansızın okul yıllarım geldi aklıma. Benimle beraber bir iki arkadaşım hariç tüm sınıf üniversite okumuş, kimileri iş hayatına bile atılmıştı. Ve birden aklıma Kamu Yönetimi okumak geldi. Kamu Yönetimi neydi, ne ile alakalıydı, ne gibi iş fırsatları ya da nasıl artılar katacaktı hayatıma, hiç bilmiyordum. Ancak aklıma düştü bir kere o bölümü okumak inşaatta badana yaparken. Ve sınava kaydımı yaptım. Zaten belli bir birikimim vardı. Hiç çalışmadan çok rahat bir şekilde barajı aştım ve Kamu Yönetimi'ne kayıt oldum. Bu arada özel hayatımda, aile hayatımda işler hiç iyi gitmiyordu. Parasızlık, işsizlik huzur ve düzen de bırakmıyordu. İlk yıl sınavlara girme imkânı bile bulamadım, sınıf tekrarına kaldım ama vazgeçmedim. Hayatın sıkıntılarıyla uğraşırken okumaktan hiç vazgeçmedim. Sıkıntılar büyüdü, o sıkıntılara rağmen sınav zamanı sınava girmemle ilgili konu açıldığında yakın çevremde hep alaya alındım. Gurbette çalıştım yıllarca, şimdi de gurbetteyim zaten. Ama sınav zamanı geldi mi işim gücüm ne varsa bırakır sınav için memleketim Diyarbakır'a gider sınava girerdim, geçerdim de genellikle derslerimi. 20 kişilik çadır koğuşlarda kalırdım inşaatta. O şartlarda çalışmama rağmen 8 dersin en az altısını geçerdim. Evlendim, işim daha da zorlaştı ama devam ettim. İki yılım kalmıştı, bitirmem gerekiyordu. Şimdi iki çocuğum var, biri iki yaşında

diğeri 10 aylık. Ve iki dersim kaldı, son sene ailemi de Isparta'ya, çalıştığım yere, yanıma aldım. Hem 20-25 eleman çalıştırıp hem hiç kimsenin akraba aile olarak yanımda olmayışı sebebiyle ailemle daha fazla ilgilenmem gerekti ve derslere önceki yıllarda olduğu gibi çalışmadım. Şimdi hiç pişman değilim, nasip olur da iki dersimi geçip diplomamı alırsam; farz değil ille devlet memuru olmam; verdiğim mücadele ve neticesindeki başarı zaten benim hayatıma ve bütün işlerime yansımaları olacaktır, buna şüphem yok. Yarınlar rahatından vazgeçip bu gün mücadele edenlerindir. Sevgilerimle.

Mehmet Rauf Bektarım, 32, Isparta

Kırk altı Yaşında TSK'dan emekli oldum. Kızımın eğitimi dolayısıyla Çanakkale'ye yerleştik. Emekli olmadan önce Ankara'da hasar danışmanlığı, trafik sigortası, DASK TARSİM vb. konularında danışmanlık hizmeti veren bir firma ile tanıştım ve Çanakkale'de il temsilciliğini alarak bu faaliyet kolunda eşimle beraber çalışmaya başladık. Faaliyet konumuz olan hasar danışmanlığı yaparken karşılaştığımız olayların büyük çoğunluğu adli olaylar sonucu trafik kazası, oluşan hasarlar olduğundan, adli olayların mahkemeler tarafından nasıl ele alındığı, mahkeme, hâkim, savcı, avukat, kâtip, asliye, sulh ceza, ağır ceza, dava açılması vb. konularında bir sade vatandaştan daha fazla bilgiye ihtiyaç duymaya başladık. Yaptığım araştırma sonucu Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi Adalet Bölümü'nün benim öğrenmem gereken konuların tamamını kapsadığını gördüm. 2015 yılında kaydımı yaptırarak öğrenime başladım. Dört dönemde gördüğüm konular,

hem yaptığım iş olan hasar danışmanlığında hem de günlük hayatta çok faydalı oldu. İş hayatında bilgiye dayanan kuvvetim oldu. Bu bilgi gücü ile çalıştığım kişilere daha net, kesin ve kendinden emin bilgiler vermeye başladık ve güncel konularda daha net yorumlar yaparak olaylara bakış açımız değişti. Bilgi kuvvettir ilkesi ile kendime güvenim arttı. Ayrıca lisede okuyan kızıma örnek olarak okumanın yaşı olmayacağı, başarmak için tek şartın çalışmak ve konuları güncel hayatla birleştirmek olduğunu göstermiş oldum. Saygılarımla...

Anonim, 50, Çanakkale

Merhabalar, küçük yaşta babamı kaybetmek ve doğuda okumak çok zordu. Ailem bu zorluğu bana yaşatmadı, okumam için bana destek oldular ama çevrem buna imkân vermedi ufak şehirlerde. Hele bir de evlenince okumak tamamen biter bir kız çocuğu için. Okumak içimde kalan, hani çocukken bir bayram sabahı yeni kıyafetler giymenin sevinci olur ya işte öyle sevinçti benim için. Ama ben liseden sonra o kıyafeti hiç giyemedim ve o sevinci hiç yaşayamadım. Okumayı, çocuklarım okula başlayınca ne kadar da özlediğimi anladım. Okumak istediğimi eşime defalarca anlattım ama her defasında evli ve çocuklusun bu yaştan sonra ne yapacaksın sözleri, her defasında beni köreltmeye başlıyordu. Ama olsun kararlıydım, yılmadım ve sonunda eşimi ikna ettim. Eşim şu an o kadar pişman ki, "Keşke ikimiz de vakti zamanında okusaydık." deyip duruyor. Eşim ve çocuklarım bana destek oldular, gerçi eşimin geç kalmış bir desteğiydi bu destek.

Teşekkür ediyorum sevgili eşime ve yakışıklı oğullarıma destekleri için. Sınavlara girdikten sonra tercihim Açıköğretim olarak kullanmamın doğru olacağını düşündüm. Çünkü okumama en büyük desteği en iyi imkânı bu okul verecekti, bundan emindim. Öyle de oldu; testler, ders videoları, alıştırılmalar bana çok yol gösteriyor. Evde, okulda, serviste aklıma takılan bir konu veya soru olduğu an açıp bakıyorum eKampüsten. Yani benim, gençler gibi oturup hocaların karşısında ders dinleme gibi bir lüksüm yoktu. Ama ben okulumda bu rahatlığı okula gitmeden yaşıyorum. İlk zamanlar nasıl olacak, nasıl yapacağım diyordum. Korkum vardı ama okulum bu korkumu yenmeme yardımcı oldu. Seviyorum okulumu. Okuyorum şükürler olsun. Beni öyle yeni öğrenciler gibi görmeyin. Çünkü çoğu zaman beynim almıyor, tekrar tekrar okuyup dinlemeye çalışıyorum konuları. Gençler şanslısınız. Neden dersiniz, benim beynim sadece derse odaklı olamıyor. Ben hem kendime hem de iki oğluma dersleri konusunda yardımcı oluyorum. Hayat koşturmacası var. Siz siz olun okumaktan vazgeçmeyin. Mezun olursam -ki daha çok var, inşallah olurum- sonra tekrar tekrar okuyacağım. Tercihlerimi yine Anadolu Üniversitesi'nden yana yapacağım. Memnunum. Emeği geçen herkese teşekkür ederim, iyi ki ben de okulumun öğrencisiyim. Okumanın yaşı yok. Yeter ki ruhunuz genç olsun.

Anonim, 39, İstanbul

Ben tüm üniversite kariyerimi Anadolu Üniversitesi'nde yaptım. Önce Fotoğrafçılık ve Kameramanlık Bölümü'nü bitirdim. Bu sayede fotoğraf stüdyomda daha kaliteli işler yapabildim.

Ayrıca üniversitemizden aldığım diploma sayesinde denkliğimi çıkartarak usta öğreticilik belgemi aldım. Bu süreç bana halk eğitim merkezlerinde öğretmenlik yapma yolunu açtı. Şimdi Milli Eğitim'e bağlı bir kurumda sözleşmeli Fotoğraf Öğretmenliği yapıyorum. Ayrıca deneyimlerimin birikmesi sonucu iki kere kişisel sergi açtım. Hâlen işletmemde kariyer yaparken bir yandan da Antalya'da bölümün tek kadın mezunu, usta öğretici belgesi olan fotoğraf sanatçısı, işletmen ve eğitmeni olarak devam edebiliyorum. Fotoğrafçılık biter bitmez 4 senelik geçiş hakkımı kullanarak ara vermeden Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi Kamu Yönetimi'ni bitirdim. Bu bölümün bana artısı ise genel başkanı ve kurucu üyesi olduğum tüm Öğrenci Velileri İşbirliği Derneği'ni daha profesyonelce yönetebilme imkânına sahip olmamı sağlamasıdır. Kıt imkânlarla daha kurumsal hareket manevrası sağlarken, derneğin daha kurumsal olabilmesi yolunda Kamu Yönetimi'nde aldığım eğitimden fazlası ile yararlandım. Şimdi de Halkla İlişkiler ile devam ediyorum. Bu bölümün bana, 3 senedir verdiğim D.K.D yani Düşün Konuş Dinle adında 1950'lerden bu yana verilen ve benim de eğitmenliğini yaptığım kurslarda daha başarılı bir eğitmen olmamı sağlayarak yeni bir kariyer oluşturacağını düşünüyorum. Ayrıca sisteme girdikçe, öğrendikçe sertifika programlarına katılmaya başladım. Sonra üniversitemizin başlattığı kalite elçiliğini yapmaya başladım. Hâlen bu bölümde devam ediyorum. Sertifika programlarını oldukça önemsiyor ve takip ediyorum. Benim için çok önemli. Şu an İşveren ve İşveren Vekilinin İş Sağlığı ve Güvenliği Eğitimi Sertifika Programı'na katıldım. Dilerim başarılı olurum. Bu sertifikanın yeni çıkan iş sağlığı yasasından dolayı iş yaşamımda

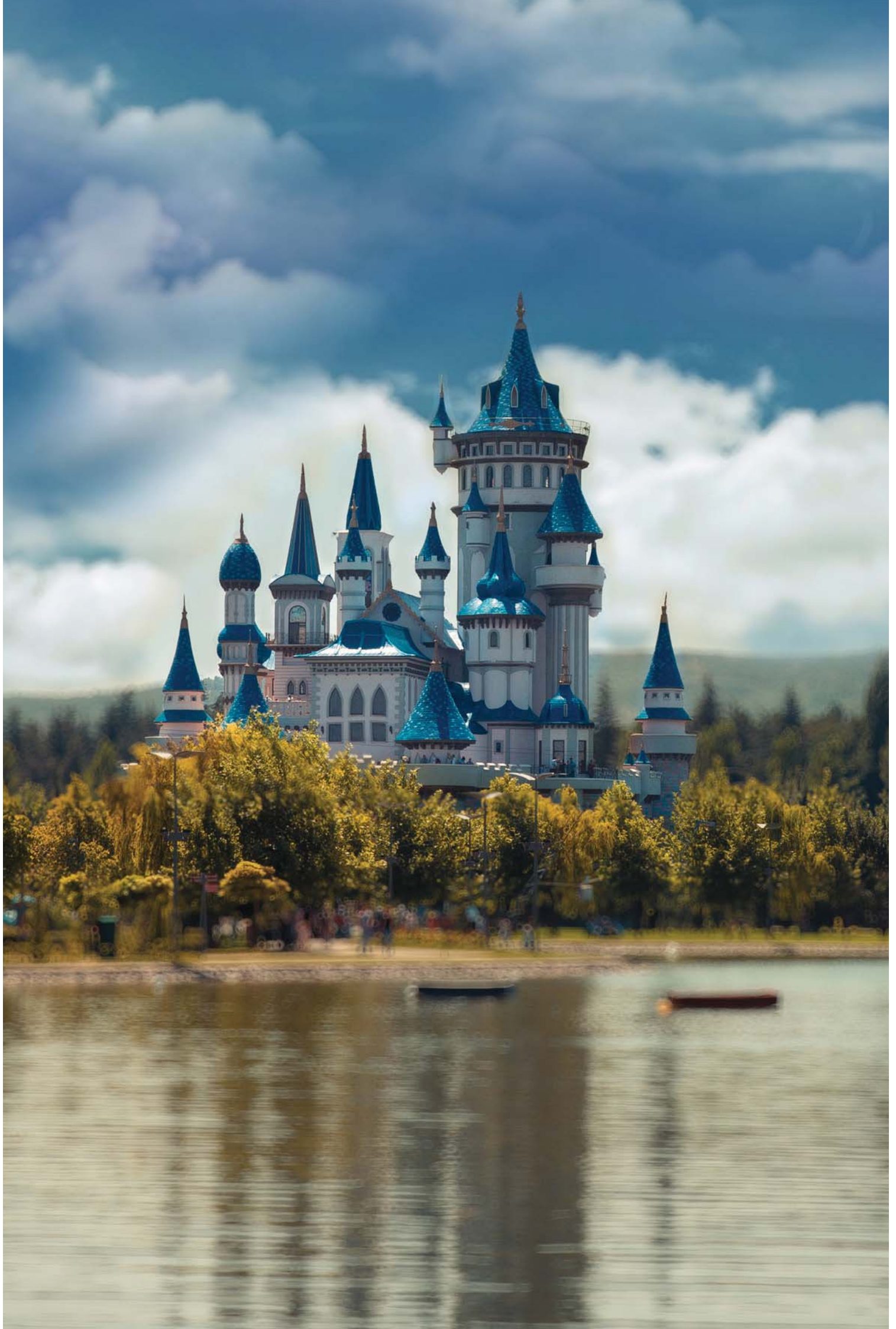
bana faydasının olacağını düşünüyorum. Sertifika programı demişken; İşaret Dili Eğitmeni ve Tercümanı olarak işaret dili sertifika programınızı dört gözle bekliyorum. Üniversitemiz kendi içinde bir derya. Yeter ki değerlendirmeyi bilelim. Ve bir yerden başladınız mı sonu gelmiyor. Yeter ki kişi kendini yetiştirmek istesin. Özellikle kadınlar açısından üniversitemizin bulunmaz bir nimet olduğu düşüncesindeyim. Evde tüketime dayalı oturan kadınların önünün açılması, onların da bir kariyerinin olabileceğinin bana göre en büyük destekçisi bu sistem. Ülkemiz yaşam koşullarında ve toplumda kadının, özellikle de kırsaldaki kadının kariyer sahibi olabilmesinin en başarılı yollarından biri üniversitemizin uzaktan eğitim programı. Tüm bunlardan dolayı benim için bu eğitim şekli çok önemli. Yukarıda bahsettiğim dernek çalışmaları kapsamında üniversitemizi bir adım olarak değerlendirme şansım oluyor. Okullarda yaptığım veli taramalarında lise eğitimi yarıda kalmış ya da liseyi bitirmiş, üniversiteye gitmemiş velileri bir program kapsamında takip edip, onların liseyi bitirmelerini veya bitirenlerin üniversiteye hazırlanıp evde boş kalan zamanlarında çalışarak, uzaktan eğitim programı kapsamında üniversiteli olmalarını sağlıyorum. Bu çalışmamı da Anadolu Üniversitesi sayesinde yapabiliyorum. Şahsi kanaatimce ancak eğitilmiş bir toplumun aydın ve ilerici olabileceği kanısındayım. Okutulmayan kadınlarımızın bu yolla eğitime dâhil olabilmeleri adına yaptığım çalışmalarda benim için üniversitemiz çok önemli. Kısacası ben sizinle oldukça mutluyum. Bir de uzaktan eğitimle yüksek lisans ve öğretim elemanlığı imkânlarını açsanız çok daha mutlu olacağım. Burada bulunduğum şehirde yapacağınız çalışmalarda seve seve çalışıp katkıda bulunabilirim. Her şey için

teşekkürler, iyi ki varsınız ve iyi ki Anadolu Üniversitesi ile tanışmışım.
Sevgi ve saygılarımla...

Feray Atalay, 40, Antalya

Ben Mersin'in Mut İlçesinde doğdum. Dört çocuklu bir ailenin en küçük çocuğuyum ve ailede üniversite eğitimi alan tek kişiyim. İlk, orta ve lise tahsilimi doğduğum ilçede tamamladım. İlginç bir şekilde Açıköğretim Fakültesi benim ilk üniversitem idi, fakat aynı yıl tekrar sınava girerek Selçuk Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi'ne girdim ve 1990 yılında da mezun oldum. Askerlik dönüşü ilaç sektöründe Tıbbi Mümessil olarak iş hayatına başladım, daha sonra temizlik sektöründe çalışırken terfi ederek İstanbul'a geldim. Aynı yıl İstanbul'da Marmara Çağdaş Bilimler Vakfı'nın Amerikan Maine Üniversitesi ile ortak programı olan MBA Programı'na başladım. 2007 yılı itibarı ile de bebek maması sektörüne geçtim ve 10 yıldır da bu sektör de çalışıyorum, emekli olmama da kısa bir süre kaldı fakat içimdeki öğrenme ve öğrendiklerimi başkaları ile de paylaşma arzusu yüzünden, yıllar sonra yeniden üniversiteye girmeyi planlarken tesadüfen internette Açıköğretim'in İkinci Üniversite Projesi ile tanıştım. Aktif olarak çalıştığım için doğrusu benim için biçilmiş kaftandı ve etrafımda ki bir sürü insanın sen kafayı mı yedin bu saatten sonra ne okulu gibi laflarına aldırmadan, hemen Felsefe Lisans Programı'na kaydımı yaptırdım ve severek okuyorum. Hayatın bir cilvesi olarak Açıköğretim ile yıllar sonra tekrar yollarımız yeniden kesişti ve bundan çok mutluyum. Hâlen üniversitemizin Kalite Elçileri grubunda da görev almaktayım. Öğrendikçe gözümün önündeki sis perdesinin daha da aralandığını görüyorum ve bunun verdiği haz, aynı koltukta birden fazla karpuz taşımanın verdiği sıkıntıyı kolaylıkla aşmamı sağlıyor. Saygılarımla.

Ali Baba Doğan, 51, İstanbul

Ben doğuştan yüzde yetmiş dört görme engeli olan bir bireyim. Görme engelimden dolayı okul hayatımda hep zorluklarla karşılaştım. Az da olsa görme yeteneğine sahip olduğum için ilkokulda mahallemizdeki okula gittim, fakat tahtadaki yazıları görememem ve sınıf arkadaşlarımla alaycı tavırları nedeniyle okul hayatından soğuyarak mezun olduktan sonra öğrenim hayatıma devam etmeme kararı aldım. Yaşım ilerledikçe yaşlıtlarımın okula gitmelerini kıskanır oldum. Sonra çevreden, dışarıdan sınavların verilip diploma alınabileceğini öğrendim ve arkadaşlarımla eski ders kitaplarından çalışarak 2 dönemlik hızlandırılmış bir sınav sistemiyle ortaokul diplomamı aldım. Artık içimde okumaya devam etmek için bir istek vardı. Fakat yaşım ilerlemişti ve görme problemim vardı. Okula gitsem bile nasıl ders çalışacaktım. Okul büyüdükçe kitapların yazısı küçülüyor ve okumam imkânsızlaşıyordu. Bir gün benim gibi görme engelli olan ablam televizyonda Açıköğretim Lisesi olduğunu ve sınavlarda görme engelli öğrencilere okuyucu ve işaretleyici sağlandığını seyrediyor. Ve o zamanlar teknoloji ilerlememiş, postaneden Sakarya'daki Açıköğretim Lisesi'nin telefonunu öğreniyor, liseyi arıyor ve durumumuzu anlatıyoruz. Yetkili kişi böyle bir mevzuat olduğunu fakat hiç uygulamadıklarını, kayıt yaptırdığımız takdirde gereğini yapacaklarını söylüyor. Bunun üzerine kaydımızı yaptırıyoruz. Kitaplarımızı alıyoruz ama artık kitaplar okuyabileceğim puntoda değil. Hâl böyle olunca annem ya da babam kitapları okumaya başlıyor. TRT'de yayımlanan dersleri dinliyorum. Sözel derslerde başarılı olurken sayısal derslerde aynı kabiliyeti gösteremiyorum. Ve üç kere kaldığım dersten muaf tutularak 3 yılın sonunda mezun oluyorum. Çabalarımın karşılığını almak

kendime olan güvenimi arttırıyor ve öğrenim hayatıma devam etmek istiyorum. Üniversite sınavına hazırlanmak için vcd seti alıyoruz ve bir taraftan dinliyorum, diğer taraftan not alarak çalışıyorum. Sınava kayıt yaptıрма zamanı geliyor ama sorunlar bitmiyor. ÖSYM sınavda okuyucu işaretleyici vermek için yeni tarihli engelli raporu istiyor. Devlet Hastanesi ise rapor vermek için 2004 yılı Türkiye'sinde 100 milyon lira istiyor. Maddî imkânsızlıklar nedeniyle bu parayı ödemek çok zor. İki kişiyiz ve bunun daha sınav harcı, diplomaya noter taşıdığı vs. var. Neyse yine de pes etmiyorum ve Sigorta Hastanesi Başhekimliğiyle görüşüyorum, durumumu anlatıyorum ve ücretsiz bir şekilde heyet raporu alıyorum. Neticesinde sınava giriyorum ve oldukça iyi bir puan alıyorum. Lakin görme engelli olduğumdan ailem şehir dışında bir üniversite yazmama müsaade etmiyor. Ben de Sakarya Üniversitesi'nde gidebileceğim lisans, önlisans tüm bölümleri yazıyorum. Onun ardından yerleşemezsem diye sadık dostum Açıköğretim yazayım diyorum ama hangi bölüm bilgim yok, tecrübem yok, yönlendirecek kimsem yok. Ablam "Herkes işletme okuyor, herhalde iyi bir bölümdür." diyor ve yazıyoruz. Yerleştirme sonuçları açıklanma günü gelince heyecanla bakkala gidiyorum, o zamanlar evde interneti bırakın bilgisayar kullanmak bile benim için bir hayal, neyse sistem o kadar yoğun ki bakkaldaki çocuk sistemi açamıyor. O gün üç dört kere bakkala gidiyorum. En sonunda Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesi'ne yerleştiğimi öğreniyorum. Büyük bir heyecanla kaydımı yaptırıyorum, sadece ilkokulu örgün okumuş biri olarak evde kendi çabalarıyla ders çalışıp, üniversite kazanmıştım tabi. Engeller burada da peşimi bırakmadı. Kitaplar kalınlaştı, yazılar daha da inceldi ama pes etmedim. Okumaya

azmetmişim bir kere. AÖF Bürosundan kitapları alıp doğruca bir kırtasiyenin yolunu tutardım. Kitapları b4 kâğıda fotokopiyle büyüttürüp öyle okurdum. Hafta sonlarında da Sakarya Üniversitesi'ndeki AÖF tarafından verilen danışmanlık derslerine katıldım matematik ve İngilizce için. Fizik öğretmeni olan komşumuzdan özel ders aldım. Hiç dönem kaybetmeden ilerliyordum. Bunun yanı sıra danışmanlık dersleri sayesinde sosyalleştim, arkadaş edinme imkânı buldum. Hem öğreniyordum hem de çevrem genişliyordu. Kendimi örgün okuyanlardan farklı hissetmiyordum. Sonra bir gün kurye geldi, adıma bir paket getirdi, Anadolu Üniversitesi'nden geliyordu. İçinde Rektör'ün imzaladığı, başarılarımın devamını dileyen bir mektup ve ders çalışmamı kolaylaştıracak sesli kitap CD'leri vardı. O günkü mutluluğum kelimelerle anlatılmaz. Sonuç olarak mezun oldum. Artık İşletme Lisans mezunu bir görme engelliydim. İş alanı çok genişti fakat KPSS kadroları açıklandığında işletme mezunlarının başvurabileceği tek kadro olmayınca anladım ki yanlış bir bölüm okumuşum. Ama yine pes etmedim, şimdi İkinci Üniversite kapsamında yine AÖF'de Sosyoloji okuyorum. Umuyorum ki bu bölüm kariyerim açısından daha faydalı olacak. Yeri gelmişken Açıköğretim Sistemi'ni hazırlayan, bizlere eğitim ve öğrenim imkânı sunan herkese teşekkürü borç bilirim. Son olarak nefes alıyorsak her şey için bir ümit var demektir, benim hikâyemde böyle.

Anonim, 37, Sakarya

Benim hep idealim okuyup bir meslek sahibi olmaktı. Ama ne yazık ki köy şartları ve bilinçli bir ebeveynim olmamasından dolayı, sadece ilkokulu 5 yıl okuyabildim. Arkadaşlarım ortaokula devam ederken ben onlara perdenin arkasından imrenerek bakardım. Sonrasında çok dua ettim benim eğitim hayatım yarım kalmasın diye. Çok şükür de kalmadı ve ortaokul zorunlu eğitim oldu. Okul müdürümüz evimize kadar gelip ailemi ikna etti. Hem derslerimdeki başarılarımdan hem de yaptıklarının suç olduğundan bahsetti. Okulun 4. haftası ben okula başladım, üstelik okul kıyafetim olmadan. Sonrasında her dönem takdirle, ortaokul dönemini başarıyla bitirdim. Bu sefer liseye gitmek istedim ama ailem yine karşı çıktı ve liseyi okutmadılar bana. Sonrasında tam 7 yıl zamanımı tamamen evde geçirdim. Evde de boş kalmamak adına bulduğum her kitabı, her gazeteyi okudum. Üstelik köyümüze günlük gazete bile gelmiyordu. Okuduklarım hep tarihi geçmiş gazetelerdi. Gazeteleri okur, bulmacalarını çözer, öğrendiğim yeni kelimeleri de not alırdım. Bir gün okulda iğne oyası kursu açıldı. Sırf bir şeyler öğrenmek adına o kursa kardeşimle birlikte başvurduk. Kardeşim de benim gibi ortaokul mezunuydu. Bizim eğitime olan merakımız kurs hocamızın da dikkatini çekti ve "Siz kesinlikle okulunuza devam etmelisiniz." dedi. Hocamızın motivasyonu ile biz Açıköğretim sistemine kayıt olduk. Kayıt parasını yatırmakta ne kadar zorlansak da her dönem son kuruşumuzu yatırır yine kaydımızı yaptırırdık. Çok şükür onun da üstesinden geldik, lise diplomalarımızı aldık. Üniversite sınavlarına da girdik, ikimiz de Sosyoloji Bölümü'nü kazandık. Kardeşim ondan sonra evlendi, üniversiteye devam edemedi. Ben de bu sırada işe başladım. Hem çalışıyorum, hem de

Anadolu Üniversitesi'ni okuyorum. Son 1 yılım kaldı, inşallah seneye üniversite diplomasını da alacağım. İşte benim hikâyem bu şekilde. Şartlar çok zor olsa da pes etmedim, azmettim. İlkokul mezunu olmak benim için yeterli değildi. Allah'ım okumak isteyen herkese yardım etsin. Herkesin yolu açık olsun...

Fatma Baloğlu, 30, Bartın

Eğitim aşkımı üç beş satıra sığdıramam, birkaç kez yazmaya çalıştım, sonunu getiremedim. Çünkü yazdıkça anlatacaklarım çoğaldı, çoğaldıkça kinim hırsım arttı. Kısacası eğitim aşkım yaşımla ilerledikçe azalacağına, aradaki açık daha da büyümüş. Türkiye'nin kaderi olan, "Okuyup da başımıza doktor, avukat mı olacaksın!" zihniyetiyle büyüdüm. İlkokula bile bir yıl geç yazdırıldım benden bir yaş küçük erkek kardeşimi beklemek ve onunla gidip gelmek için. Yine ortaokula da bir yıl geç yazdırıldım. Çünkü erkek kardeşim dördüncü sınıfta kalmıştı, "Onu bekle." dediler. Tabi o gün gelince erkek kardeşim okumayacağım, muavin olarak iş buldum deyince herkesin işine geldi. "Eee, senin de gitmene gerek yok." dediler. Tabi bu arada okumayayım diye akrabaların kurduğu komplolar için cabası, hiç anlatmayayım. Güya yaşlıyım diye okul müdürü "Asla olmaz." demiş. Ortaokula gitmek için iki yaş yaşlıyım yani. Okul konusu açıldığında her yerde ağlardım. Çevreden bir amca kaçta gidiyorsun bakalım güzel kız dedi. "Yaşım geçmiş, okul almadı" diye bir başladım ağlayarak devam ettim anlatmaya. Gel bakalım okul müdürü arkadaşım diyerek bana teselli verdi ve ertesi günü beni okula yazdırdı. Dersler başlayalı bir buçuk ay

olmuştu, çok çalıştım yetiştim. Okul bitince yine üç beş yıl önceki hikâyeler hiç değişmedi, daha da arttı. Liseye gidemedim. Yirmi yaşında evlendim. Sağlıklı bir evlilik, bir çocuk ve özel sektörde iş hayatım da oldu. On yedi yıldır kendi işimin patronuyum. İş hayatımda başarılarıma başarılar kattım ama yetmedi. Çünkü eğitim aşkım bitmedi. Liseyi dışarıdan bitirdim. ÖSS'ye girdim. Kütahya Tarih Öğretmenliği'ni yazabiliyordum. İş hayatım özel sektör olduğu için gidemedim. Yani ya para ya okul. 2003 yılında Anadolu Üniversitesi AÖF Halkla İlişkiler Bölümü'ne kayıt yaptırdım. İşimle de bağdaşıyordu. O zamanlar eKampüs yoktu. İş yoğunluğundan ders çalışmıyordum. Tabi ki zayıflar, kırık notlar; yine küstüm. Sonra af çıktı, kaydımı yeniledim. Ve eKampüsle tanıştım. O kadar çok katkısı oldu ki, her şeyin bu kadar kolay olacağı hiç aklıma gelmezdi. Bölüm bitti, diploma aldım. e-Seminere tekrar girdim. Burada kayıtlı değilsiniz yazısını okuyunca, yıllar önce okula almadılar diye ağladığım gibi ağladım, güldüm kendime. İkinci üniversite hakkımı lisans bölümünden seçim yaparken öğrendim. Hemen Anadolu Üniversitesi AÖF Adalet Bölümü'ne kayıt yaptırdım. İkinci yılım ve başarılı seviyedeyim bunu e-Seminere borçluyum. AÖF iyi ki var. Beni değiştirdi, beni eğitimle ilgili küllerimden doğurdu. DGS'ye hazırlanıyorum, Hukuk düşünüyorum. Okumak isteyen çocuğunu okutmayan ebeveynleri çocuk öldürmekle yargılasınlar. Eğitimi engellemek, gelecekteki bilim insanını öldürmekle aynı kefedeki diye düşünüyorum. Anadolu Üniversitesi AÖF yetkililerine ve emeği geçenlere sonsuz minnettarım.

Anonim, 45, Zonguldak

Ben 1977 Ankara doğumluyum. Bizde kız çocukları çok değersizdi, okutulmazdı. Liseye kadar zor bela okudum. Lise bitti, üniversite hayal oldu... Hatırladığım kadarıyla 2003 yılında ikinci öğretim tercih yapabiliyordum ama o da olmadı. Benim için en uygun Acıköğretim'di, çünkü eşim de okumamı istemiyordu. Bana "seni mi okutacağız" demişti. Yani örgün eğitim zordu benim için.

Üniversite canımın acısı, bir yara, bir ukdeydi benim için. Nerde bir okul görsem içim kan ağlardı. Uzun bir aradan sonra bir kez daha şansımı denemek istedim. 2015 yılıydı ve şans bana ilk defa gülmüştü. Acıköğretim sayesinde öğrenciydim artık, inanmamıştım. Ağladım ağladım defalarca internetten kontrol ettim doğru mu diye ve o gün hiç eve girmedim. Çocuklarımla parkta bu günü kutladım. Kendimce içim içime sığmadı rüyada gibiydim. İki çocuk, ev ve bir de iş ile birlikte zor olmasına rağmen öğrenci olmayı seviyorum. Geceleri ders çalışabiliyorum. AÖF'e sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum...

Anonim, 40, Ankara

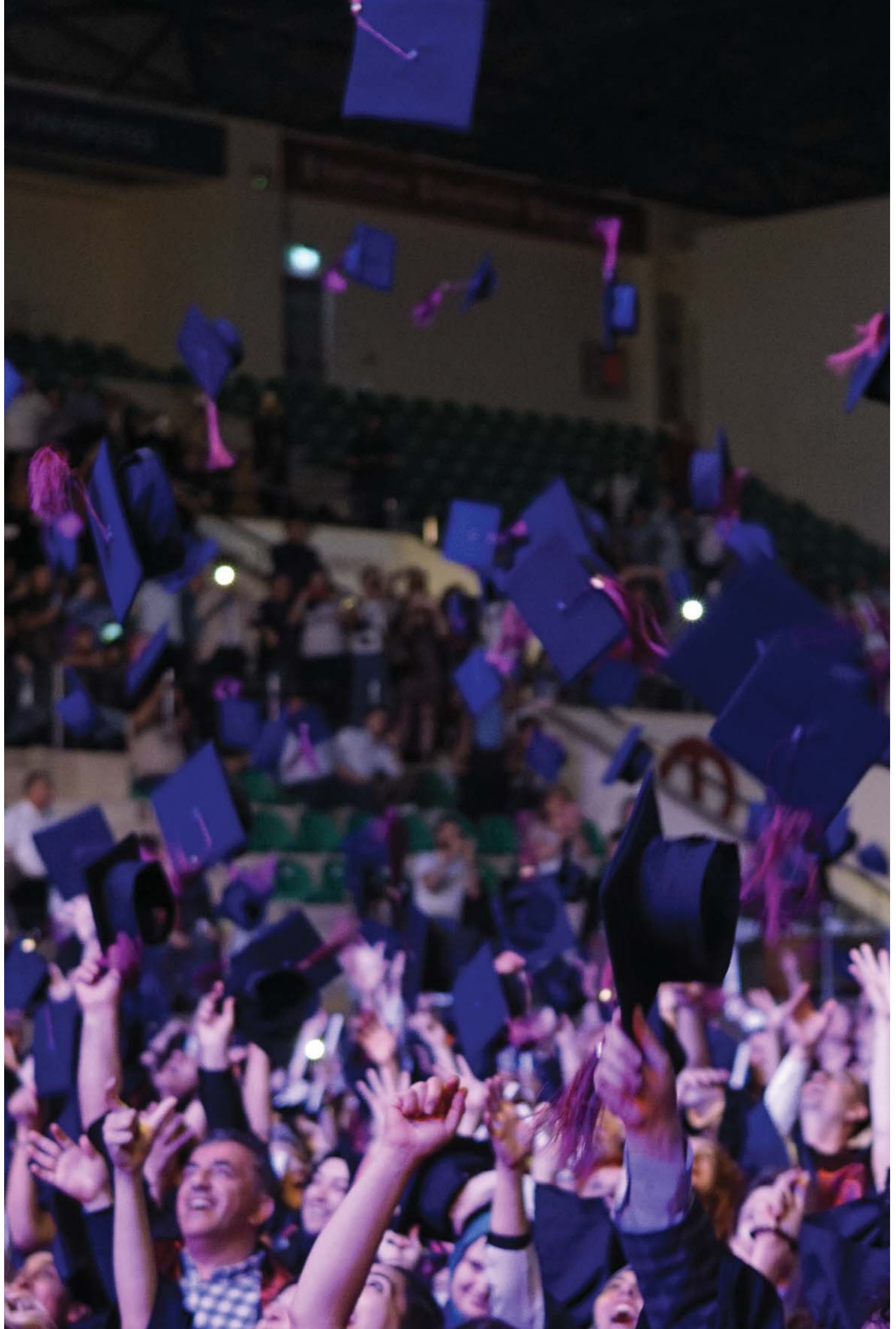

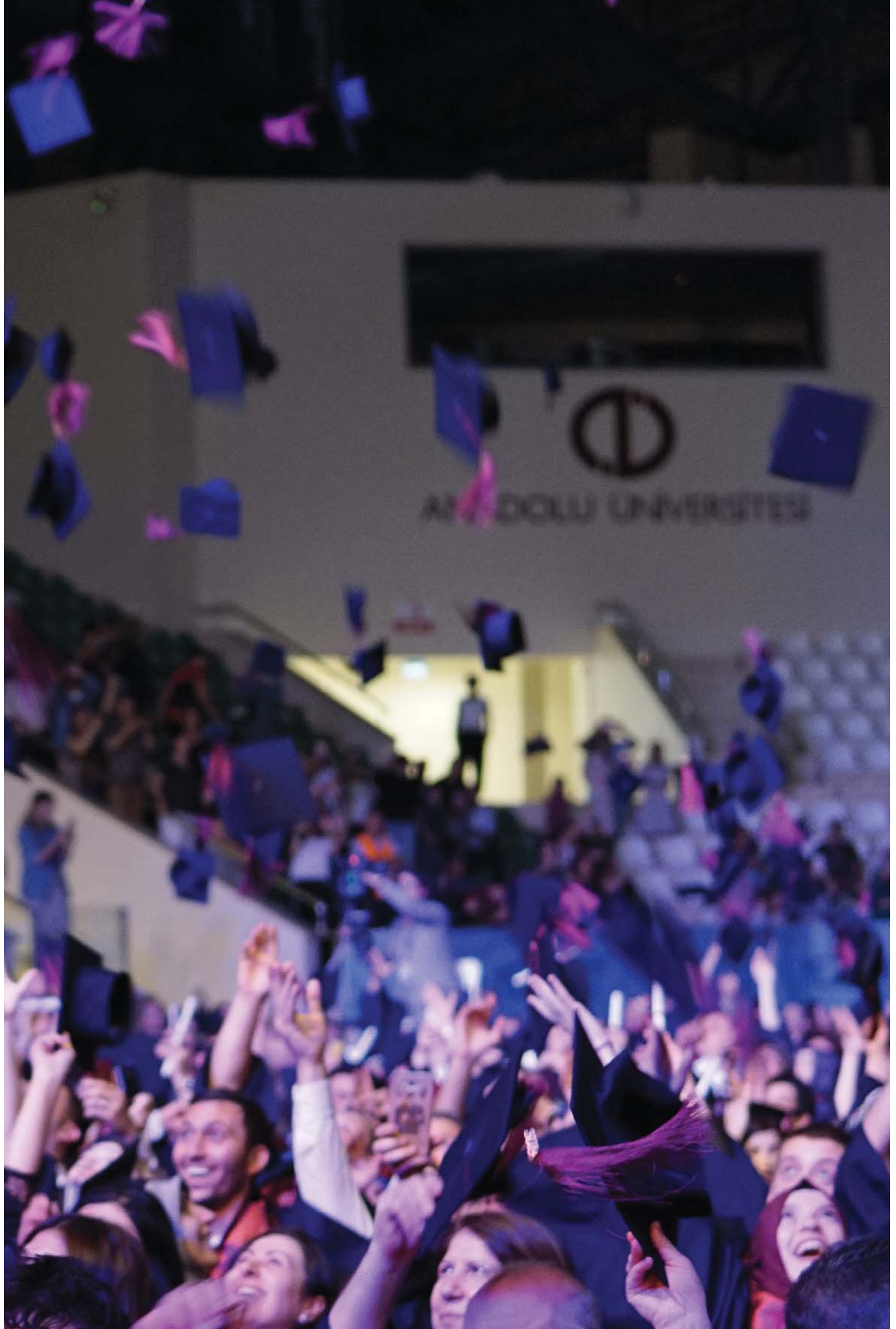
Merhabalar... Eğitim hayatıma, yani ilkokula 1975 yılında 10 yaşındayken başladım. Çocukluğumda Ağrı'nın bir köyünde yaşıyordum. O dönem okul olmadığı için okula gidemiyordum. Okul açıldığında 10 yaşındaydım. Bizim köy Ağrı'ya 15 km uzaktaydı. O dönem öğretmenlerde bir geliyor iki gelmiyordu. Yani sağlıklı bir eğitim alamıyordum. Toplasan 2 ay bir eğitim aldık. Okula başlamadan okumayı öğrendim. Benim

okumaya çok hevesim vardı. Okula gitmeden önce kitap okuyordum. Ağabeylerimiz, komşularımız başka köylere okula gidiyordu, bende onların öğrendiklerinden bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum. Yolda toprağın üzerine yazı yazıyordum. İlkokul bitince Ağrı merkezde ortaokula yazıldım. Gerçi yazıldım yazılmasına ama okuyamadım. Okulu bırakmak zorunda kaldım.

O günü hiç unutmuyorum, annemle birlikte hüngür hüngür ağladık. Hayatta en çok istediğim şeyden uzaklaşmıştım. Okulu bırakıp evime geri dönmüştüm. Öyle bir ağladım öyle bir ağladım ki anlatamam. Artık çok çaresizdim. Okumak istiyorum ama hiçbir çare yok bir çıkış yolu yok. Okulda herkesin parmakla gösterdiği bir öğrenciydim. Öğretmenlerde okulu bırakmamı istemedi, evine davet eden öğretmenlerim de oldu. Kabul edemedim. Okulu bırakınca rahmetli anamın dizinde ağlarken o da saçımı okşayıp benimle birlikte ağlıyordu. O anı hayatım boyunca hiç unutmadım. Bana "Allah kerimdir oğlum bir gün belki okursun" diye dua etti. Tesellide bulundu. Daha sonra eğitimimi dışarıdan tamamladım. Mezun olduktan sonra üniversite sınavına girdim. 40 yaşında ilk üniversite ile tanıştım. Hâlen öğrenciyim, ilk üniversiteye 40 yaşındayken özel bir üniversitede 4 yıllık İşletme bölümünde başladım. Lisans bitince 44 yaşında Açıköğretim Fakültesi Halkla İlişkiler Önlisans Programı'nı bitirdim yine dikey geçişle Kamu Yönetimi 4. sınıfta hâlen öğrenciyim. Bundan sonra doktoramı yapacağım. Nereye kadar giderse okuyacağım.

Anonim, 50, Kocaeli

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ
